

А
Т
П
ТОМ

Handwritten scribble

Handwritten scribble

МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО

**ПОВНА
ЗБІРКА ТВОРІВ**

ТОМ ПЕРШИЙ

**ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
УКРАЇНИ — 1929**

АРІЇ ТРЬОХ П'ЄРО

КНИГА ПЕРША
ДЕРЗАЊНЯ

КНИГА ДРУГА
ОСІННЯ РАНА

КНИГА ТРЕТЯ
П'ЄРО БОХАЄ

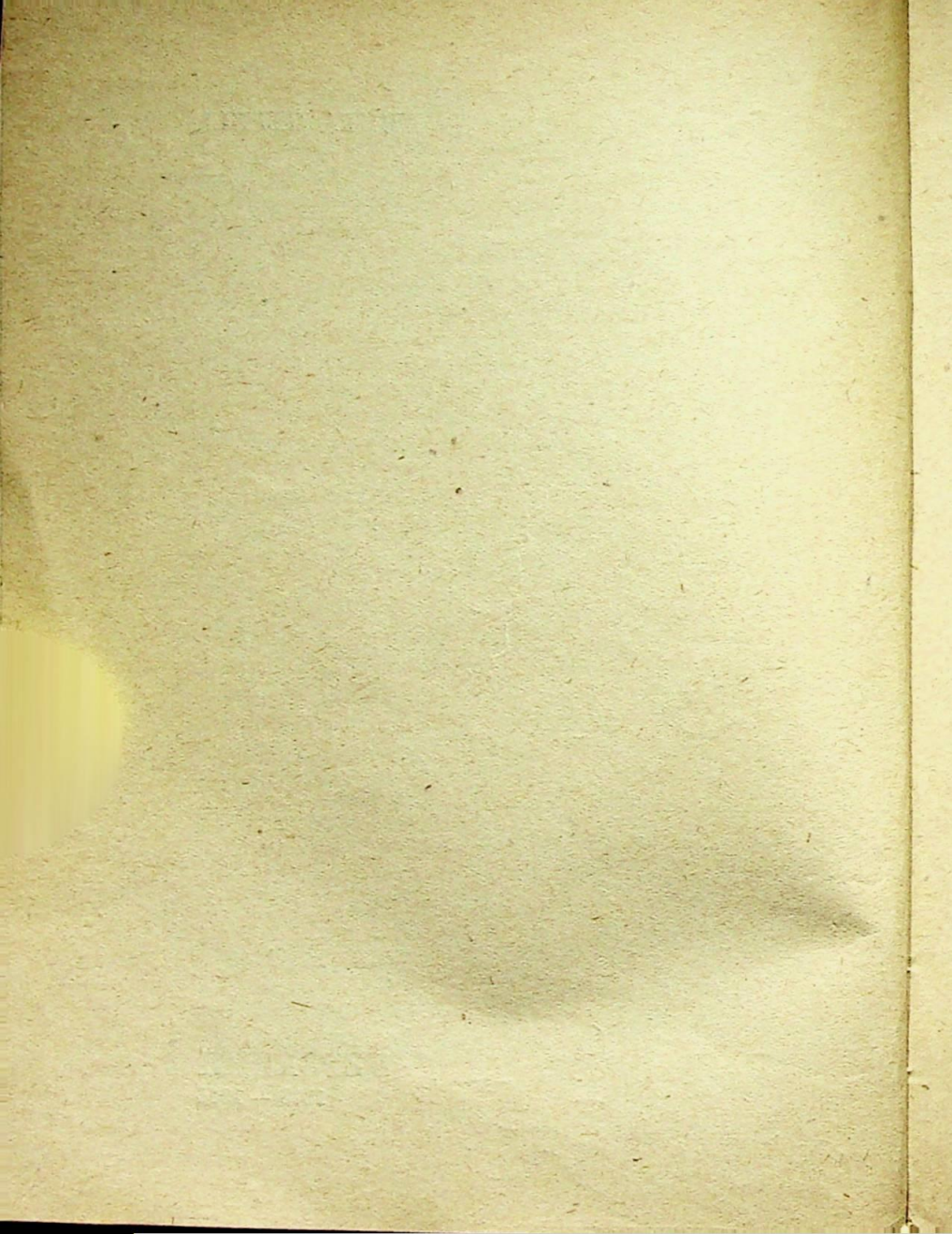
КНИГА ЧЕТВЕРТА
СІЛЬСЬКІ САТУРНАЛІЇ

Бібліографічний опис цього
видання вміщено в „Літописі
Українського Друку“, „Карт-
ковому Ресертуарі“ та інших
полажниках Української
Ближньої Палати

Надруковано 3.000 прим.
в друкарні Державного
Видавництва України
імені Г. І. Петровського.
Харків. Укрголдвалт 1749.
від 29/IV 1929 р. Зам. 1619.

КНИГА ПЕРША

ДЕРЗАНИЯ
1913 — 1914

Осінь похмура йде
хмари дощі тумани
осінь у серце веде
смуток нежданий.

Холод суне німий
в душу сповзає мла —
осінь! серпанок густий
ти принесла.

Ради не дам собі
в серці моїм мовчання
спогад ридає в журбі —
давнє кохання.

24 — VIII. 913. Київ.

8 В екстазі чарівнім я голос свій знайду
голос борця
і з прапором своїм у люди з ним піду
співати буду я й кричать поки впаду
надхненний без кінця.

І пройде люд по мні шість сотень ніби штук
й без голови
лежати буду там безрухо і без мук
не підніму я більш в благаннях лютих рук
бо не впадете ви.

І так віки минуть аж поки сонце стане
і зникне світ
тоді струшу я прах усе навкруг розтане
я підіймусь тоді бо знову світ настане
то буде мій привіт.

24 — XI. 913. Петербург.

МІЙ ПРИВІТ

Згрібайте жар руками голими
хапайте хвилю світову
степами в даль біжіть розлогими
шукайте казку там нову
пливіть в човнах по морю синьому
знайдіте царство вічних змін
людина жах і біль свій кинь йому
бо все ж ти завжди тлін.

9

7 — XI. 913. Петербург.

ПОЕЗОПІСНЯ

Без сонця жити я не хочу
стерпіть не можу я холодних ліхтарів
я сонцекров люблю і в крові сонце
і знову сонце в кровофарбах малярів
а як затулить хмара мого сонце
ще не холоне моя кров тоді
вона горить палає й рве охоче
щоб не коритися ні палу ні воді
вона бере мене і лине разом вгору
і сонце зустрічаєм знов
і кричимо:
сонце
драстуй —
шле тобі привітання бунтливий Семенко!

4 — I. 914. Київ.

СОНЦЕКРОВ

З експресовітром я товаришую.
Він вільний і зі мною бачиться завжди.
Слова безсловесні — заклику — чую,
вони проймають, щоб мою душу взнав ти.

11

А ще краще в обіймах тихої п'їтьмі.
Тоді брелять лише найдальші струни.
За поворотом зникають відьми.
Буруни.

5 — I. 914. Київ — Батисва гора.

Я сидів собі на горі біля Володимира
і дививсь як ішов дим із паропластового димаря
думав про долю свою та ще де - про - що -
багато - інше.

Ось вона пройшла повз. — Та кинь же
свої думки!

Я швидко встав. Чи це мені не вчулось?
Запитав себе.

Ні, таки справді — мене покликали.

Кинув я горку і Володимира
і пішов з нею не затуляючи рота.

Я дізнавсь, що вас звать Ніна.

Заворушилось у мені приємне здивування—
це наймення щось мені нагадало.

Ніна! Ніна!

Ви сказали тут:

— Ходімте в мініатюр!

Я згодився — ви така гарненька.

Так ми йшли і легко йшла гутірка
човники в очах гойдалися

і вся дама — ніби від Тета зірка.

Тут зайшла у нас розмова про очі й ночі
це вже ми бачите забалакали про Вороного

і наскільки я міг помітити по її очах

цей пан був до смаку їй. З того

і пішла ще про інші речі балачка, але їй - богу

можна б уже й кинути, бо ви така гарненька
я просту не можу іти по Хрещатику.

Але я забалакався й читач уже

чекає на кінець події.

Хай буде так.

На цьому кінчаю.

Ви знаєте? — Прекрасний красвид з гори **13**
Батієвої.

Ви певне не були там ніколи?

Не гуляли по снігобілому полю?

Ми вас запрошуємо — наберіться бажання
сміливого

і приходьте до нас. У нас тут доволі

весело. Звичайно, до нас не заходять

автомобілі —

але чуємо ми себе зовсім добре, справді.

Ах як тут гарно!

Як тут симпатично й різнобарвно!

Люди ми сильні, молоді, сміливі —

не боємось нікого й бажаєм усім добра.

Коли хочете — ми не задрим і Батієві,

бо нам дуже вдячна ця прекрасна гора.

Будьте ж такі добрі, не дивіться як на

звірів на нас —

довірливо й доброзично, захопивши

„трості“ —

самі побачите, як у нас прекрас —

но — приходьте до нас у - гості!

7 — I. 914. Київ.

ЗАПРОШЕННЯ

Ви спитаєте мене — хто вона?
Ах я не знаю сам.
Я зустрів у театрі її вона
прекрасна як храм.

З нею сидів я в партері поруч.
Хвилювалась як мак.
З нею чоловік її сидів поруч.
Прикрий знак.

Я дививсь на неї хвильно
як ві сні
червонів коли вона дивилась пильно
пильно в очі мені.

І ніби сонний хожу третій день.
Ви спитаєте мене хто вона?
Я зустрів у театрі її.
Ах я не знаю сам!

21 — I. 914. Київ.

ВН С ТІ К
ПІ К К
НУП
ЛЬО ЛІ ЛЬО П
НІ С ВН К
ПІ
ЛЬО ВН ЛЬ ТІ
ПІ С К К
НУ ЛІ ЛЬО ЛЬО
ТК

5 — II. 914. Київ

В СТЕПУ

Я хочу кожний день
все слів нових

Я хочу кожний день
все слів нових

Я хочу кожний день
все слів нових.

17 — П. 914. Київ.

І я, і Ви — почули голос мая.
Щось затремтіло — там, біля серця.
Мчимо в хвилях мототрамваю.
Почнемо інтермеццо.

Ми в Дарниці. Так гарно. Мило.
Пахучососни. Гуляємо. Десь плеще.
Груди затопило...
...Ви: — „Що се ще?“

Ми поверталися. Ні слова. Кепсько.
Безмовно йшли. Прощались біля ліфта.
І зникли Ви. І зник кудись Семенко.
...Дома я взявсь за Свіфта.

19 — III. 914. Київ.

Спека не можна дихать
давить горло асфальт
все те ж стареньке лихо
охрип мій альт
і я загубив упевненість
я загубив ґрунт
омаґазинив свою зверненість
і попрохав фиників фунт.

19 — III. 914. Київ.

Жартує з квіткою Анітра.
Буруни піняться без вітра.
Безтільний шепіт ніжних губ.
Бурханья. Брязкіт. І бризки
у брязкітках спадають вглуб
і рветься серце на шматки.
Буруни піняться без вітра.
Жартує з квіткою Анітра.

31 — III. 914. Київ.

ТАНОК АНІТРИ

Зміяться змії рівнобіжно.
Навколить мла. Побіг експрес.
За ним я мчу безшумногівно
і чуда жду з брудних небес.
Ліхтарить світло. Блещуть змії.
Зникають вогники у млі.
І сльозять тихо мої вії
бо мало місця на землі!

31 — III. 914. Київ.

НАСТРІЙ

Чому не можна перевернути світ?
Щоб поставити все догори ногами?
Це було б краще. По-своєму перетворити
а то тільки ходиш, розводячи руками.
Але хто мені заперечить перевернути світ?
Місяця стягнуть і дати березової каші
зорі віддати дітям — хай граються,
барви, що кричать веснянно — служниці
Маші.
Хай би одягла на себе всі оті розкоші!
Тоді б, певно, Петька покохав її, скільки б
було сили.
А то ходиш цим балаганом що звать —
природа,
й молиш: о, хоч би вже тебе чорти вхопили!

1 — IV. 914. Київ.

СТЕ КЛЮ ВЛЮ ПЛЮ
СКУЮ
УЮ
Ю

5 — IV. 914. Київ.

Просипається природа щороку
вдягає шати нові
кричить про щастя в бузку
кидає пахощами скрізь
оксамитом і томністю
весну вітаючи
сонцю бредуть назустріч
прощають всім
ніщо не потрібне їм
бути вдвох
парку серед бузку
тихий вечір пестоців повний
очі
нічого не бачать крім очей
зор далеких не треба їм
холод землі незнаний
коли просипається природа
і кида пахощі в куші.

28 — IV. 914. Київ.

Квітнуть в душі моїй муки землі
плаче душа сльозить серце
хто зітре ті муки зітре ці сльози?
серце зморене припестить хто?
кланяюсь мукам я не хочу пестоців
гулять самому на землі весело
мені весело бо я сам як світ
бо як світ багатий я і як сонце щедрий
і як захочу несамотним стану
і як захочу біля сонця розтану
навіки щезну й оживу знов.
Такий я!

29 — IV. 914. Київ.

Как рано мне приходится не спать,
Оттого, что я печалюсь.

Елена Гуро

Сьогодні перше число мая
перше мая
веселий день молодої весни.
Всі сквери й парки залюднені вдень
а ввечері відчиняться сади.
Я чую вибухи фейерверків
і звідкись плинуть мідяні звуки.
Але я сижу дома
нікуди не піду сьогодні
сьогодні перше число мая
веселий день молодої весни
молодої весни.

1 — V. 914. Київ.

Мені обридають рими
хочеться спостерігати рухи слів
щоб за ними тяглась моя думка
музика самособойне плелась
переганяю рух життя
люди мене не ображають
крізь пальці дивлюсь
здаються вони завше
як забагнеться.

Мені обридли рими
цілком іншої музики
веселіш і безглуздіш було
багнесь також вимовляти щось
ніхто не чув
язик утворює вперше
помовчу трохи щоб знову тягтись
тягтись знов за чужими слівьми
загубити мозок.

Ні

треба встати постояти на
одній нозі.

Може збагну тоді тайни.

І взагалі.

1 — V. 914. Київ.

Люблю мідяні звуки оркестри
зачуваю здалека
сурми ревуть
клярнети розмовляють
юрма шумує
задерши капелюха
за пілотом стежить
на пани дивлюсь
уст
усміхи струять весело
усміхи очей хвилюють
гомін
сміхострумки
душа в сонечних струнах
опій і кров
клепоче пестить м'яко
юрма
юрма
гомінка
безжурна
щасливим бути як юрма
немає ні до чого діла
мертвопетлює авіатор в хмарах.

5 — V. 914. Київ.

Всі зморшки на лиці розглажу
щоб на губах заграв рубін
любов ми виплеснемо нашу
і проспимо далекий дзвін.

прикриють нас принади білі
щоб був чутніший серця сміх
засурмлять знов автомобілі
і день прокинеться для втіх

знов окроплю я шумом пекла
свій зачарований візит
щоб спалахнуло і померкло
як догорить священний гніт

а потім виріжу я в серці
твій опромінений естамп
щоб завше бились груди скерцо
спокоєм електричних ламп.

р — V. 914. Київ.

СТАЛО ЛЬО ТАЛО
АЛО РЮЗО
ЮЗО
БІРЮЗО
ОСТАЛО КВАЛЬО МАЛО
ЛЬО
О

29

21 — V. 914. Київ.

30 Вагагалі чого я сюди прыбув у Київ?
Місто досить нуднае
весною смердыць акаціі
улицямі ходіць гідко
і не знаэш чы це ты в парк попав
чы десь в селі між чумакаў.
Мені не месце тут
я почуваю што зупиніўсь
далі ні на йоту не посуваюсь
через два роки вніз іду.
Обстанова мене огрубляе
товарыство выклікае гримасы.
Тікаты звідсі!
Тікаты з Кіева!
До жывіх людзей бігты
тонкіх інтэлігентных
што жывуць сьгодні
дыхаюць сьогондем
сьгоднішні
нервы рвуць.
Немае нічога больш прэкараснаго
як сьгоднішній дзень —
я не дожэну йго тут —
кожнаго дзя зостаюсь заду
тут, між сваімі.
Геть родічів — у серці моёму
месца немае рідному всьому —
рідным жыці буду післа 40 літ.
Геть усе што спіняе мене
што шкодыць моёму бігові
што душу мою елястычну старыць!
Лагіднасьця тэгне мене пад рэльсы
благополучіе мене вбывае.

ДУЖЕ ШІРА ПІЕЗІЯКА

Не хочу слави тут,
між своїми, де за мішок
сміття та козацького вуса славу дадуть.
Що мені за діло до Києва та родичів
коли про Семенка мусять марсіяни знать?

31

23 — V. 914. Київ.

ДУЖЕ ЩИРА ПОЕЗИЙКА

Осте сте
бі бо
бу
візники — люди
трамваї — люди
автомобілібілі
бігорух рухобіги
рухливобіги
berseus кару
селі
елі
лілі
пути велетні
диму сталь
палять
пах
пахка
пахитоска
дим синій
чорний ди
м |
пускають
БЕНЗІН
чаду жить
чаду благать
кохать кахикать
життедать
життерух
життебе
нзін
авто
трам.

23 — V. 914. Київ.

Блискучих слів я б міг сказати багато
і виявить палкого почуття
але вогнем шукань я запалився брате
шукаю квінт - есенцію модерного життя.

33

Схопить момент переходу схопить момент
історії
щоб перекинуть міст в епоху аеро
прозріть у світ де сні прекраснохорі
Чурлянца і Врубеля, Сезана і Гуро

7 — VI. 914. Київ.

Я розкрив ноти — та музика не йде.
Смичок тримати не сила пальцям.
Серце, серце! Чому час не жде?
Спогад і нуд — заховайся!

Сьогодні не можу робить нічого.
У двір дивлюся.
Десь грамофон. Хтось пройшов.
Чи не панна Люція?

22 — VI. 914. Київ.

Тротуари пусті нудні й давнознайомі вітрини 35
перехожих і проститутток стрічаєш все тих
і так я занудився за співом Ізеліни
і так давно я не бачив берез блідих.
Може в неділю сяду в веселий потяг
залишу димність зойки і звуки сірен
і буде так приємно жувати апельсинову
шкурку в роті
і буде такий веселий день.

30 — VI. 914. Київ.

Я зори п'ю співець лазоревий
зори гранітових тротуарів
в'яжу серпанок вечірньо - моревий
проститутчиних мемуарів.

Панни вільно поводяться ваблять
у пишних зодягах nature morte Ван-Гога.
Я люблю їх так як вони мене люблять
і жду пазурів осьминога...

1 — VII. 914. Київ.

Я харцизить поезію
Київ. . . . . Полінезію.
100.

У маревах ходити буду
гріхи забуду.
І після днів безстидної слави
ви почуєте мої октави
поставлю самовар
і буду пити чай.

11 — VII. 914. Київ.

Що є прекрасніше краси?
Що є за істину певніше?
Я чую різні голоси
оден від одного глупіше.

Коли хто істину збагнув?
Хто відшукав краси наймєння?
Ніколи істини не чув
нема краси, є лиш прагнєння.

11 — VII. 914. Київ.

Rien n'est vrai que le beau
rien n'est vrai sans beauté

Alfred de Musset

ХАЙЛЬ СЕМЕ НКОМИ
ИХАЙЛЬ КОХАЙЛЬ АЛЬСЕ КОМИХ
ИХАЙ МЕСЕН МИХСЕ ОХАЙ
МХ ЙЛЬ КМС МНК МИХ МИХ
СЕМЕНКО ЕНКО НКО МИХАЙЛЬ
СЕМЕНКО МИХ МИХАЙЛЬСЕ МЕНКО
О СЕМЕНКО МИХАЙЛЬ!
О, МИХАЙЛЬ СЕМЕНКО!

11 — VII. 914. Київ.

АВТОПОРТРЕТ

Улиця мокра морок ліхтар
відблиски світла випадок кут
ковнір піднявши рухається цар
ходить ходою бризкає жмут

зрідка візник торохтить нудливо
зник знову тихо краплить
мариться ліжко знемога злива
серце мовчить

автомобіль нім заснулий сидок
парасолька повія вітер проникує
зроблю ще крок
скрикує.

15 — IX. 914. Київ.

На вулицях де гамір милий
і дзвін і цок і шкло в огнях
ось ряд вітрин блищить як килим
ручаї чар в тмяних очах

а я пливу пливу мов в вирі
впиваю зори тут і там
і сам даю два три чотири
і вхожу у блискучий трам

привабна ніжка що зловив я
мене екстазно піднесла
і захопила серце злива
вражінь електрики і зла

до дна я сяю я свічуся
і в еротезах я цілий
я зори п'ю я в них топлюся
і знов молю... налий налий

сіяють дзвони дзвонять блиски
пестить і гріє шум юрми
а я вбіраю зори тиски
і п'ю і ллю і ллю... німий.

1 — X. 914. Київ.

Трамваїв дзенькіт пухкання сурм
то приска міста гамірний сміх
нема в нім „вчора“ нема задуми
немає стуми так рік у рік

гуде в мельодах і сяє в блисках
і безугавно у рухах тче
залізо цока елястить криця
в гіпнозних присках життя тече

пухкання сурми трамваїв дзенькіт
огні між диму де димарі
в електрах очі у очах бренькіт
порнографеньки беззвучний грім

де ділось сонце? Вже одсвітило
де ділась пісня? Вже одгула
гамірить місто і дзвонить мило
і окропило „Цвіточки Зла“...

2 — X. 914. Київ.

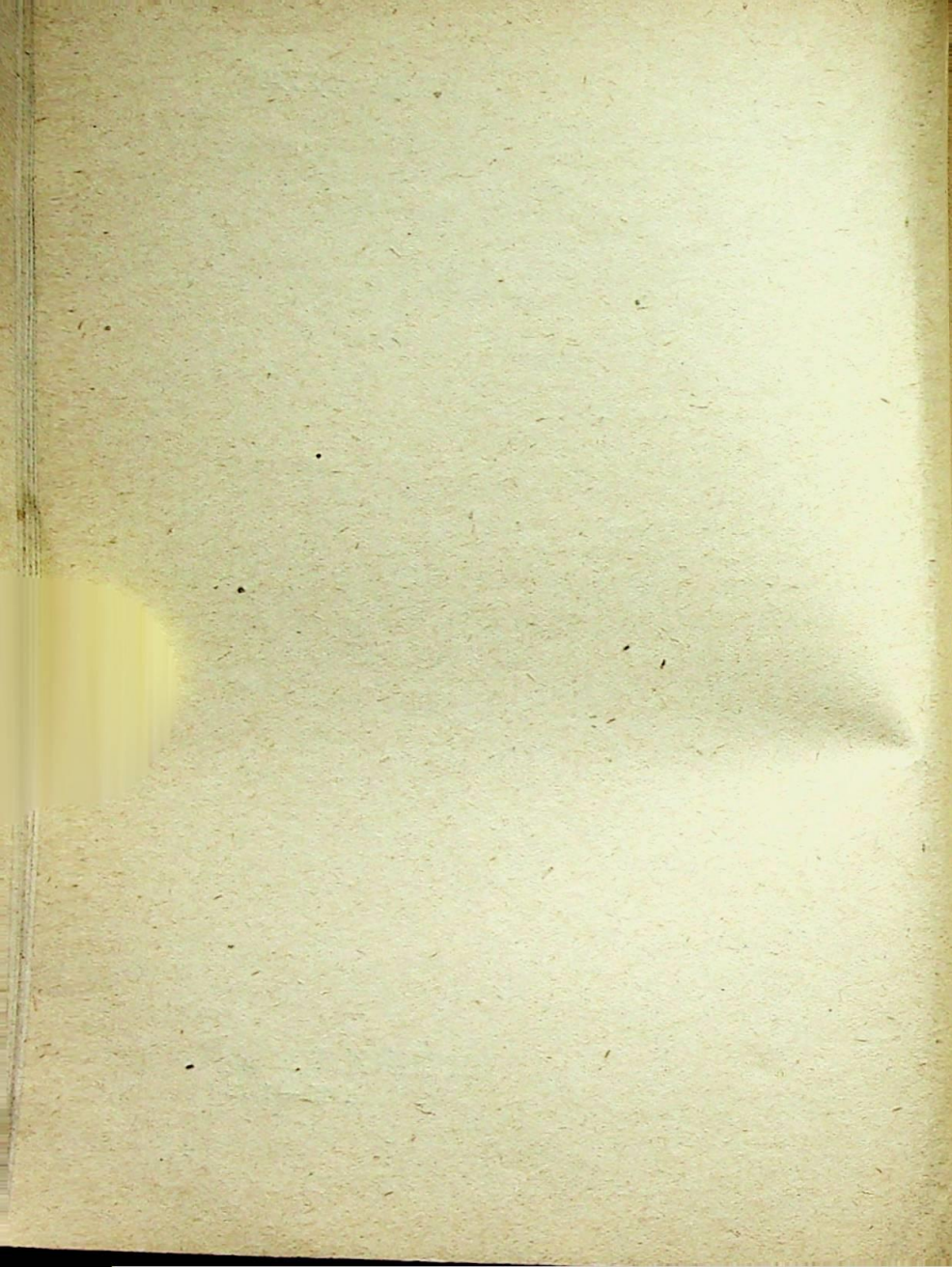
44 Вабить мене в краї незнані далекі
в царство ледяних шпилів і червоної міді
через плечі віків озирнулась до мене Ревека
душу пестять образи Атлантиди
ваблять мене підземні печери гроти
оази пустель безлюдних
екваторіяльний промінь злотний
мій дух остудить.

914. Київ.

АТЛАНТИДА

КНИГА ДРУГА

ОСІННЯ РАНА
1915 — 1916

Вам не вловить годин що зникли
десь ззаду в темряві глухій
давно до долі ви привикли
у руха бучі життьовій.

В дні коли прадіди прокинуться
і з жахом глянуть навкруги
всі почуття наші розвинуться
і зараз вмре хто без снаги.

В туманні дні я поклик кинув вам
свої крові перелив
тепер буя червоним килимом
де так недавно я лиш пив.

2 — IV. 915. Владівосток.

Чужого моря хвилі сині
і струмкість падаючих скель
застигли в серці моїм нині
край мармурових стель

невже чужий цей рідний вітер
і сопок сірих смілий ряд?
мені не сниться й досі Дніпр
і не приваблює назад

я не згорів в кущі біблейнім
хоч день і ніч горів горів
і в пелюстку душі лілейнім
я свою силу схоронив

край мармурових білих стель
не положив свій світ і нині
що ж вам сказати хвилі сині
що край застиглих скель?

3 — IV, 915. Владівосток.

Блакитні бухти береги
і смілість падаючих скель —
як простяглася навкруги
ця моря синього пастель.

Хтось плями легко розкладав
рукою дивного стиліста
і колір синій розсипав
пензель лубка — пуанитліста.

14 — IV. 915. Владівосток.

ПАСТЕЛЬ

Про неї марю хуткоруху
що так прекрасна як газель
я хочу ніжок її стуку
прекрасних уст пристрасних трель.

Хай ламле руки руки білі
і м'яким шовком шарудить
коли мчимо в автомобілі
і поцілунок червонить.

Як прийде хвиля все застигне
і рух зупиниться для нас
мотор бензінно розпач кине
і в вікна зарядить бульвар.

15 — IV. 915. Владівосток.

Дивлюсь на гори із вікна
на простір дикий цієї пустки
і пригадалася вона
забилося серце хутко хутко.

Згадались тіні теплий присмерк
і світло милої кімнати
і серця бої серця тиски
умовностей невірні грати.

Не знаю може ждеш і досі
і мнеш зів'ялі вже троянди
троянди уплітаєш в коси
троянди палиш в серця гарті.

І я в обіймах цієї пустки
дивлюсь на море з струмкоскелі
а серце б'ється хутко хутко
в цій обезженщій пустелі.

16 — IV. 915. Владівосток.

ОБЕЗЖЕНЩЕНА ПУСТЕЛЯ

Листя шепоче мов суння красуні
листя шепоче про теплі казки
сонце пестливо мов руки красуні
ловить і гладить і просить руки.

І розриваються струни натягнуті
сріблом і золотом співучі нитки
сонце шепоче всміхається спрагнуто
гладить і ловить і просить руки

27 — IV. 915. Владівосток.

Як плакала чайка під сонця промінням
як гралось проміння на смілім крилі
і тоне проміння у просторі синім
заплутуєсь вітер у жовтім брилі.

53

Приємно дивитись на піни каскади
на пильність в далекім тумані бризок
і знов відчувати скелястість огради —
далекий гудок.

27 — IV. 915. Владівосток.

ДАЛЕКИЙ ГУДОК

Мені дуже подобається
у білій залі слухати Шопена.
G - moll баладний настрій в мене
і серце з серцем сміється грається.

А в антракті боязкі розмови.
Теми вишукані і близькі - далекі.
Але серце серце схопить на півслові
і між люстр лунає дві душі - лелеки.

11 — V. 915. Владівосток.

Для тебе я пишу мої дзвінки поезії
я в співах справжній Крез.

У дзенькоті еоловім в своїй екстазекспресії
з'явився я мов блискавка і блискавкою шез.

Я сурмою розвинув скрізь свій дзвінакорд-
ний крик
і в колі заль олюстрених мчу ніби чорний
крук.

Я межі персів панночки розсипався і зник
і вже не чую більш ні радощів ні мук.

У смілих захватах веселий як баран
в огневих іскорках я волі й міці повний.
Я синтез всіх людей Бетховен я й Ростан —
громомовний.

11 — V. 915. Владівосток.

Я покохав свої поези
свої срібляні пісні
безумно знойні еротези
і привиди в блакитнім сні.

Я не схилю з шляху ні разу
і на юрбу не подивлюсь
я повний смілого екстазу
я смерти й бога не боюсь.

Коли ж настане час свавільний
і рухне ґрунт де я стою
тоді піду незримий вільний
і свою музу розіб'ю.

А зараз ваш я еротези
гарячі перса в знойнім сні
я покохав свої поези
свої срібляні пісні.

11 — V. 915. Владівосток,

Екстазний захват — вранці після вправ
коли в мільодах тіло й кров тече так тактно
розплутую життя метафізичний звив
і чорних згуб і білих ангелів не видно.

Вікно між ґратами і стіни жовто - білі
і темний діл, тягучі хвилі часу —
я переміг безмежно - гострий біль
я обезсмертився дочасно.

25 — V. 915. Владівосток.

№ 4 карцер карцер № 4 —
за які провини я сюди попав?
Я такий комічний ніби тону в вирі
ніби тону в вирі долі ж не спитав.

Карцер № 4 № 4 карцер —
чом гріхи довічні я не замолив?
Я мов з катеринкою гололобий старець
я певне даремно досі в світі жив.

Карцер № 4 карцер № 4
я на гавітвахті світ для мене згас.
Але не принизять! бо хватаю зорі!
Бо кусаю зорі і плюю на вас!

26 — V. 915. Владівосток. Гавітвахта.

Збираю я де не ночую
не раз не два
усі пісні які я чую
усі слова

і в синій присмерк легкокрилля
я млу віків
плету зціпляю в спільні хвилі
примари снів

так розвиваєсь у сіянні
душа сумна
що спокій кинула в нірвані
безсоння й сна

уже я в серці не ночую
не день не два
залишив все що серцем чую
усі слова.

6 — VI. 915. Владівосток.

Я двері світа відчиняю
і вхожу в храм, де творить Сфінкс.
Таємність жаху почуваю.
Холодний мармур. Мертвий гіпс.

Там догорів священний гніт.
Жерці застигли в мертвих позах.
Завмерли сльози в туберозах
і спокій вартить сталяктит.

Зрослися річи на престоли
і не куриться фіміам.
Недвижні стіни сірі, голі
і капле з камня тут і там.

25 — VI. 915. Владівосток,

Пустіє між гір
і шовечірньо осінь ходить над бухтою
зорі холонуть..
Звідки звідки ти вітре холодний?
Звідки твій шепіт шепіт і свист?
Я чую твої ручаї
я бачу твої барви
в душі моїй невідомости пісня
пісня суму вітра між гір
над бухтою синьою з хвилиєю
ночами холодіють зорі
пустіє між гір.

11 — VIII. 915. Владівосток.

Я дивлюся на зелені спини
на півтіні півсвітла міжгір
на похмурість і димність далекого міста
над бухтою
застиглі військові пароплави
міноноски в тонучих лініях
іноді ховаються в пасмах
заснулість бухти в туманах
з - за гір
з - за спин широких
могутньою силою повзуть
з прекрасного моря дивними берегами.

11 — VIII. 915. Владівосток.

ЗАСНУЛІСТЬ

Завтра вони підуть на вокзал
завтра вибувають вони на війну
цілих сто товаришів з нас
що жили укупі майже рік
їх виставлять завтра на першій лінійці
готовими й у повному похідному знарядді
і під згуки похідного маршу
вони вирушать струнким рухом
сталевим рухом від наших наметів
завтра вони підуть на вокзал.

11 — VIII. 915. Владівосток.

64 Назустріч багряному сонцю що встає в
димотумані з - за похмурої сопки
я шлю свій рожевий привіт.
І сонцю і димній бухті й цьому пароплавові
щойно з Америки прибувшому
також моє поважання.

А в суботу я піду в мережчату залю місцевого
„Золотого Рогу“
де концерт бемольний має дати скрипачка
в ажурній сукні.

Звичайно, ми з нею чужі й далекі й навряд
щоб я наважився сказати їй моїх кілька
дерзостей
але ж мушу я кинути їй комплімента, при-
вітавши шовковій оаз - волоски під її еля-
стичною пахвою.

Я дивлюсь у вікно на жовніврів і на те як
розвантажують пароплав „Henrik Ibsen
North“

і також на маневруючий на пристані потяг
з кількома брудними червоними повіз-
ками.

Занімів Морзе латунний інвалід ніч пройшла
більш немає депеш
ранкові моє вранішнє привітання.

28 — I. 916. Владівосток.

ПРИВІТАННЯ

Димар з червоним обводом
найвище
залізо стовбури кран ланцюги
вода

2 хинських голодранці по парі корзин у них
з фісташками
двос дівчаток у червоненьких спідничках
і хуткорухі панни модними пташками
а зверху задимлене небо
і в глибині по той бік гори
в тумані силует димаря ніби ребус
а там за горами море.

28 — I. 916. Владівосток.

66 Я дививсь учора ввечері на бухту
з якої зійшов льод.
Пожар на заході давно вже стухнув
і прийшов вечірній пароход.
Давно не бачив відблисків ліхтарних
що стовбурять так густо на воді.
Лягають тіні в бухті плинів хмарних
і миготять на тінях блиски золоті.
Вслухавсь у пісню серед хмурної тиші
впивав її з нерухомо - м'яким повітрям.
Ніч. Гори. Темна в огниках бухта мене колише
в теплих хвилях поволі плинучого вітру.

16 — III. 916. Владівосток.

ВЕЧІРНІЙ ПАРОХОД

Обведені смужками мені подобаються риси **67**
хінських гір
витворні зломи верхогір і падань.
Літом я пригадую вони схожі на килим з
тігрових шкір
а повітря пахне іноді як ладан.

16 — III. 916. Владівосток.

68 На задній лаві в кіно - театрі
поцілункувались міцно скрипка й піаніно.
Він почував себе ніби на Татрах
і розповідав Ванді про петербурзьку Ніну.

Вандині очі пильно дивились,
зуби блищали і губи манили,—
губи тремтіли, шукалі, благали,—
безодню огня вони в себе ховали.

Лагодить мотор за стіною механік.
Електрика освітлює в куті оркестру.
Хутко буде публіка, що чекає співанок
і велику драму на 3000 метрів.

11 — IV. 916. Владівосток.

Коли Муза є дійсно богиня —
 я до Вас, о Музо, звертаюсь.
 Хай ця рима до Ваших ушей долине —
 Ви мене почувте, сподіваюсь?
 Звичайно, я розумію, що „у такому взорі“
 осі ще ніхто не звертався „до тебе“.
 Але може „ти“ зовсім не така, як я думаю?
 Ви уявляєтесь мені — о чудесні зорі! —
 довічно молодую (середніх років) жінкою
 з самісінького неба.

Вік чималий Ваш. Багато поетів
 у час, коли нудно або коханка розлюбить,
 до Вас, незримої, простягали руки уперті.
 А ну лишень, і я звернуся, бо нуд канудить.
 Ах, це справжній скандал, я зовсім не ве-
 селий,

мало того — плакати Семенкові хочеться.
 Я думаю над тим, чи міг би я з Вами
 укупі прожити
 не знаючи й не бажаючи зовсім іншого
 щастя?

На те, мовляв, ви й поети, щоб мріями жити,
 у мріях сміятись, в уявах кохати,
 а твій вишуканий зшиток з музичними
 фразами
 для щоденних потреб смертних
 закоханих піде.

Ти ж, поете, закохуйся в Музу,
 бо життя — само собою, безмежне й
 чуже життя...

Досить!
 Я щось інше вигадую!

70 Тухне папіроса на могому столі.
Зшиток для поміток. Преспан'є.
Вояжі. Сквер за горою. „Принцесине кольє“
в голові.

Огризки думок — великі й малі.
Щойно перечитував од Юма до Канта.
Мигають репродукції — Сезана і Рембрандта
і ще якісь нові.

Незнані силуети.
Гм... Що за „князь Острозький“?
Співці, музики, поети.
Взагалі настрої „відродженський“.

10 — V. 916. Владівосток.

НАСТРІЙ

Ванді я не подобаюсь. Вона цілком байдужа.
Вона ліпше себе почуває зі скрипником із
Мулен - Ружа.

71

А мене теж дратує, що була так близько -
близько,
що якийнебудь дурень уже б думав про
колиску.

Ну і хай буде так. Я на час покладаюсь.
Хіба я гнавсь за чим і збивав колина?
Ще улиць до - біса, на трамвай я не збираюсь —
ну і хай собі порегочеться Ізеліна.

23 — V. 916. Владівосток.

72 Після року нудьги я беруся знову за
Крейцера^а
У 24 роки знов за старого Крейцера.
Ах чи ж скоро я покінчу з цим старим
Крейцером.
Ах чи ж почну я знов цього старого
Крейцера
щоб знов на ньому й зупинитись.

Ми долі мусимо коритись.
А чому ж друзі мої вже давно розпрощались
з Крейцером?
Уже давно переграли Аляра, Фіорільо й
концерти Роде і Беріо?
Хутко вони скінчать консерваторію і будуть
артистами.
А я беруся за Крейцера, я починаю знову
старого Крейцера...

28 — V. 916. Владівосток.

КРЕЙЦЕР

Я сьогодні був коло моря
купався й почувавою що прохолонув.
От не хватало ще горя —
а чому ж здорові Цехмистрюк і Рібаков?

Година була безнадійно похмура.
Вітер з Японії, море брикалось буруна́ми.
Чомусь уявлялось, як розбивають мури
і подобалось, як море кепкувало над нами.

Ходили ходили втрьох по жовтому шосе —
скільки тут каміння і яка розкішна зеленá!
Музики так багато як в поезіях de Musset
і подихів і шепотів і бентежного вина.

А тепер я мерзну, мене морозить.
Я накинув шинелю, над апаратом ніч.
Будуть снитися скелі та дикі кози
а може курені, січ.

9 — VI. 916. Владівосток.

74 Я сьогодні чергував удень і проминув лілі
що після грому хма
і замість того щоб привітати прекрасне в то
мент мор
я будував храми.

У вікно я бачив золоті плями і срібні блиски
що впали в бухту
пастель олія акварель в моїй душі скипли
а захід тухнув.

Дош пройшов якось несміливо зникли
незадоволені хмари
танучим громом.

Ах як було тоді, що було тоді над морем
в тій панорамі?

11 — VI. 916. Владівосток.

ГЕНІЯЛЬНА ПОЕЗІЯ

Настрій думок футбольний.
Сонечний на мені стрій.
Ніби зникаю в сльозі мрій
від щастя світлого безмовний.

Ніби жінки всі сестри
і люди справді браття всі.
Я — роза в дівчиній косі.
Я — соло з проводом оркестри.

Люблю я рух живого тіла
бо в тілі душу я люблю
і освятивши хвилю - шлюб
я жду щоб дівчина тремтіла.

Я весь належу небесам
а часто кущика доволі.
Люблю я рани кров і болі
питомий богів і вам.

11 — VI. 916. Владівосток.

76 Бухта в тумані, не видно хмар і сопок.
Вриваєсь тільки гамір, стогне рейд.
Світ таке безмір'я, а я — я ніби зломок,
кавалок крейди.

25 — VI. 916. Владівосток.

РЕЙД

Я невдоволений і розчарований.
Скажу простіш — цілком нудний я.
Життям беззмістовним доконче зморений,
цілком зануджений, зовсім охорений,—
хочу додому я, хочу в Київ...

- 30 — VI. 916. Владівосток.

ЗОВСІМ ОХОРЕНИЙ

Про найтихші гомони я хочу розповісти,
про найтаємніші сплиски.

Туман тмянить, звідусіль таємні вісті
дожевривають блиски.

Ясні і ніжні любих рук тиски
і банальна розмова двох гарненьких
мішанок

Ах як це нудно... червоносиній в сірім
світанок.

Півсонні зойки автомобілів, міських
співанок.

Тушать огні в садах, дограє музика.

Бліднуть, тонуть, м'якшають рук тиски.

Тухнуть тухнуть тухнуть огники блиски.

Біла ніч умірає, ранкові передсмертні
крики.

Зорі гаснуть, доплескують сплиски.

30 — VI. 916. Владівосток.

Пройшов крізь вечір в кабаре
думки тяглися серпантіном
сплітались в струнні сонатини —
здавалось зараз щось умре
ніхто скалок цих не збере
я залишу лиш в світі тіні
одні лиш відблиски каскадів
бризок, веселок, серенад
і відгуків од набаре.
Я не пішов сьогодні в сад.
Розтанув вечір, жду світанку.
Прозорий легіт струне лад
і дзвоне срібну колісанку.
В моїй уяві лети снів
і образів ясні контрасти
ручаї слів найтихших слів
музичних, струйних і квітчастих.

19 — VII. 916. Владівосток.

Люблю я море і скелі дикі,
півсонний ранок, клясичну тишу,
люблю я міста бездушні крики —
для моря й міста я все залишу.

Люблю я хвилі і ніжний плюскіт
люблю я заклик автомобіля
люблю шантан я, люблю я скіт,
люблю щоб зимна була як лід
і щоб тремтіла.

21 — VII. 916. Владівосток.

ЛЮБЛЮ

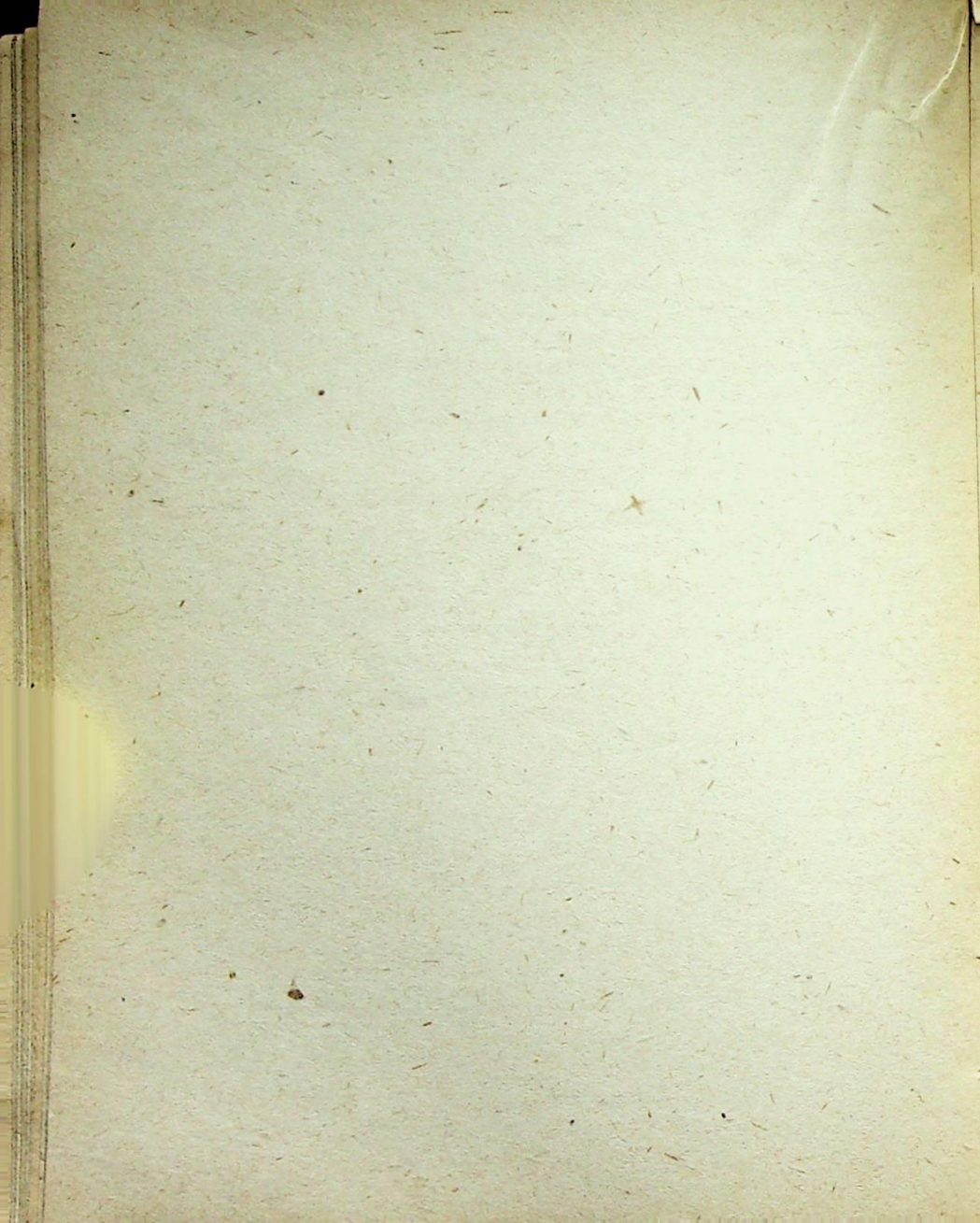
Ніч сьогодні прозора й ніжна.
В кімнаті сижу. Оркестра з цирку.
Вигуки гарцівниці блакитосніжної.
Я перенесусь у цирк на хвильку.
Не чути більше дива грізного —
Тореадора — переможця крику.
Ах як люблю бездонність блиску різного
і цю просту салдатську грім - музику.
Я повний вигуків і захвату дослізного.
Як це весело — гладити кобилячу пику.
Я паяц безреготний, надхненний дивовижно,
я — директор цирку.
А ще літатимуть чотири біса —
дві жінки з витворними обрисами тіла.
Я зачаровуюсь окресленістю ескіза.
В блисках блакитна сукня зашелестіла.

21 — VII. 916. Владівосток.

КНИГА ТРЕТЯ

ПЕРО КОХАГ
1916 — 1917

Ах, розумієте — нудьга *наринула* —
що я не такий, як всі.

Ночі опошлені доля кинула
у парку з серцем на одинці.

Я почував, як мати плакала
у ночі блакитних зім.
Тоді душа моя самотно капала —
кому про смуток я розповім?

Ах, розумієте — доля закинула
мене не в красний Рим.
Нудьга, нудьга на серце *ринула*
поток^{ом} смертельно злим.

Може в житті я встигну кинути
лише витиск в вогкій росі.
Ах, розумієте — не кине серце тиснути,
бо я не такий, як всі...

13 — VIII. 916. Владівосток.

Мені сьогодні тоскно — може тому
що дощ іде.
Ах невже тільки тому тільки тому?
Місяця нема ніде.

Сьогодні середа — лише завтра побачуь
завтра четвер.
Я з нудьгою своєю ношуь не розстануь
нудьга нудьга відтепер.

17 — VIII. 916. Владівосток.

Сю осінь я заблужусь у муках
серед жовтого листа заблужусь у коханні
я заблужусь в коханні
заблужусь в коханні
в осінніх муках.

Ви чуваєте? Моє серце в блуканні
по тихих алеях з опалим листям безрухим
жовклим безрухим
з листям безрухим
в самотнім єднанні.

Може знайду знайду в осінніх звуках
в осінніх свистах в тоскнім знайду
сподіванні
в тоскнім сподіванні
тоскнім сподіванні
в осінніх звуках.

Сю осінь я заблужусь у муках.

17 — VIII. 916. Владівосток.

Цікаво знати хто був мій предок?
Сухорлявий і смілий козак—
підслесливий маленький неборак
і вмів дівчат зібрати в оберемок.

А може він був військовий писар?
Псував обережно папер
що не зручно — зітер
але ним задоволися б цісар.

Мій предок напевне був кашевар
і мав обсьорбану губу —
веселий і хитрий не думав про згубу
і зроду не бачив хмар.

Мені не здається щоб він був кошовий.
Можливо що був сурмач.
А може чумаком був мав віз, а під ним
мазницю і квач.

17 — VIII. 916. Владівосток.

Я сьогодні курю і курю папіроси
я сьогодні смутний
я сьогодні смутний я сьогодні смертельно
смутий
бо люблю її коси.

Вечір притих зачарований місяцем сонним
де самотить наш парк —
я сьогодні не там ах я хочу у парк
хочу бути розмовним.

Але буду мовчати поки прийде четвер —
кілька стоскнених день
бо не можу ж я перший — який зараз день
місяць вечір завмер.

За одною — одна — я курю папіроси
я сьогодні смутний
я сьогодні смертельно смертельно смутний
я люблю її коси.

29 — VIII. 916. Владівосток.

Ви образились за мій поцілунок —
так, він був цілком без зв'язку.
Але я випив найсолодший трунок,
що відбився в мозку. —

Тяглося тільки мент один —
але не забуду я доторку губ.
Не забуду дощовий день,
коли вперше помислив про шлюб.

Ви замовкли. Але сиділи. Але мовчали.
Вітер пестився в вашій косі.
А на - прощання... Нащо, нащо сказали,
що я — такий, як всі!

9 — IX. 916. Владівосток.

Мені подобається коли мені сумно
мені подобається коли вона холодна
може тому що я люблю безумно
може тому що вона зі мною згодна

наші відносини такі неясні
здається ніби щось раптово скінчиться
може тому наші побачення такі прекрасні
може тому серце моє мусить розбитися.

16 — IX. 916. Владівосток.

Я залишив писульку на могилі Розалії
душі пелюсток
я завтра піду щоб збирати конвалії
найсумніший цвіток.

Щоб збирати конвалії — серця самотного
білі квітк*и*
серця забитого серця скорботного
кавалк*и*.

Може надія там знов зажеврється
в рожевих блискáх
може знов серце самотне зогріється
в веселки бризкáх.

Уранці піду на могилу Розалії
буде писулька її у вінку —
хочу і прагну я бур вакханалії
хочу вловити я мрію легку.

19 — IX. 916. Владівосток.

Хутко йти в театр і заправляти скрипку
мовчати цілий вечір між натовпу з колегою
ах я буду цілий вечір уявляти катеринку
ах я буду почувати себе цілий вечір калікою.

93

20 — IX. 916. Владівосток.

В ТЕАТР

Багнеться бути
кондуктором на товаровому потязі
в похмуру ніч
темну ніч
осінню дошову
сидіти на тормозі
у кожусі
зігнувшись і скупчившись
дивитись у прірву рухливу.
Про дні що минули
що в серці zostалися
ясними плямами
про образи згодні
заснули у грудях навіки
навіки
мріять
мріять
вдивляючись в сутінь.

3 — X. 916. Владівосток.

Я не вірю, щоб усе скінчилось,
хоч я сам скінчив.
Нащо тоді так хутко серце билось,
нащо я жив?

Чому повинен я для щастя лиш кохати?
Це мрії не мої.
Не можу ж я своє життя з'єднати
з життям її.

Скажіть мені, коли благав я про виразність,
коли, коли?
Кохати для кохання, поправши земну ясність
Ви не змогли.

8 — X. 916. Владівосток.

96 Такий самотній хрест. Така сумна могила.
Я зробив останній крок.
Сума бездонна мене забила.
Сумний вінок.

Як і вчора — залишені стьожки.
Вона була, чи не була — ховає.
Нуд важкий
мене проймає.

Вже третій день я злу наругу
почуваю від оголених віт.
Ходжу щоранно і щовечірно, розбиваю другу
пару чобіт.

Чи надовго, чи навіки вона мене захопила
чи сам зроблю знову привітний крок?
Я не можу дивитись, коли самотня могила,
коли сумний вінок.

9 — X. 916. Владівосток

П'ЄРО НАЇВИТЬ

Наступає зима, а в мене немає костюма —
перспектива досить сумна́.

Чому я не хочу, щоб нас покрила сума,
щоб вона мене забула — ясна́?

Вона з серця мого зробила Гордіїв узол,
а я боюсь занести над ним свій сталевий меч.

Невже залишити на далі, віддатись хижій
тузі,

з'єднать в глуху розпуку мій день і мою ніч?

9 — X. 916. Владівосток.

ПЕРСПЕКТИВА

98 Я буду великим скрипником і поїду в Японію
місяців два поживу на золотім прибережжі.
А може буду вести секунду оркестри симфонії
і всі мої скрипницькі мрії — прості подвійні
ноти й арпеджі.

Якби довелось мені бути скрипником
мандрівним
і зазнати багато-багато гострих і барвистих
пригод!

В океанським пароході брати участь
в квартеті елегантнім,
загубитися десь в Чикаго чи Мельбурні й
брати 10 су за вихід.

12 — X. 916. Владівосток.

МРІЯ

Вона не хоче зі мною розмовляти.
Вона не відповідає на моє привітання.
То добре. Я більше не буду в оркестрі грати.
В Америку не поїдем і я підпалю своє
кохання.

Я підпалю свою душу і розруйную свої сади.
Ха. Вона не хоче зі мною розмовляти.
Я в серці затопчу від неї усі сліди.
А на щоках розмалюю фантазо - красвиди.

15 — X. 916. Владівосток.

Два тижні як ми мовчимо

два тижні як ми чужі...

Чи були ми коли так нестримно злими
скажи, скажи?

101

25 — X. 916. Владівосток.

ДВА ТИЖНІ

Крізь віконну раму днем осіннім
здалось мені, що ти пройшла.
Горів в мені огонь нетлінний
думка одна в мені була.
Шептали губи в бездонній тузі —
люблю, люблю.
Та чи пішов на зло нарузі
за тим, що не зловлю?

2 — XI. 916. Владівосток.

ШЕПТАЛИ ГУБИ

Я брожу по місту, де нема людини близької, 103
як Вічний Жид я йду із краю в край.
Нових світів шукаю, руки стискую —
бо самохіть покинув рай.

2 — XI. 916. Владівосток.

ВІЧНИЙ ЖИД

Гадаю над тим —
чому вона кохає палко?
Горю вогнем святим —
нероздільно, без останку.

Але ж чому я повний захвату —
хоч і не знаю, нічого не знаю, як буде
далі, як буде далі?
Знову затриманий, навіки запертий
З Іляялі...

Останнє сонце зазирає вкрадливо
і запобігливо в груди квапиться.
Усе буде таке просте і невігадливе,
заким серце скаплеться.

7 — XI. 916. Владівосток.

Після кількох днів щастя якому не міг
дати назви —
знов почуваю радість муки радість злощастя.
Трамвай дотяг мене ніби нічого, ніби усе
по - старому, ніби нічого не сталось,
в собі хороню я слова ще не ска-
зані мною і в погляді серця мого
я ховаю всі павзи
а тепер сиджу дома й не можу в думках
розібратись.

Після кількох днів щастя... Не курив —
сьогодні п'ятий день — і зараз я
закурюю першу папіросу.
Упрохала вона не курить поки пройде у
мене бронхіт.
Гей, розчиняйте всі вікна, хай увірвесь у
груди вогкість туману, хай покри-
ють, осріблять серце моє передра-
нішні роси —
смерті холодній я шлю найпривітніше
слово — хай буде їй мій останній
останній привіт.

Після кількох днів щастя ниюча павза.
Знову дні туги, розпачу хвилі болючі —
найбільш їх люблю я.
Буде так тоскно. Буду по місту блукать.
А на серці — прикра клявза...
... В осінніх муках блукать... Люблю, люблю.
Її люблю... Блукання люблю...
Тугу, муку люблю я.

8 — XI. 916. Владівосток.

ПАВЗИ

106 Ні, не поїдемо ми з Вами в Америку,
бо будете падати там в гістерику,
бо серце моє, найсвятішу музику —
нерозважному крику
я присвячую зараз.
Може хочете бачити Ви в особі моїй

Кубліка?

Ах, не можу бути ніким і нічим я, окрім
Семенка.

А потім... Панно, я поет скетінг - рінга,
через протоку Берінга —
наш у Америку одинокий шлях.

8 — XI. 916. Владівосток.

ПРОТОКА БЕРІНГА

В моїй душі — Уйтмен і Стріндберг.
Русокоосою оточила.

107

Я знав, що вона любить буйність і вітер —
жить мені, взнав, далі не сила, не сила.

Очі мої
знов опромінює сутінь фоном безбарвним.
Завтра. Не буду я завтра бачить її.
Може так хочу. Може так треба. Бо в
грудні я бавлюся травнем.

На душу свою я насунув фіранки.
Тиху лямпадку свічу у кутку.
Вечора хочу! А в серці все ранки —
ранки, і ранки в моїм затишку.

Куди я подінусь від улиці звуків?
Куди заховаюсь од сурм і сірен?
В кімнаті — газели, романси, мазурки, —
і я, і вона — не оден, не оден!

В душі моїй холод. Зневага. Стріндберг.
Усе найсвятіше злилось у канкан.
І зорі, і люди — весь світ в мені вимер
і я погасаю від танучих ран.

8 — XI. 916. Владівосток.

РУСОКОСОЮ ОТОЧИЛА

108 Я розчаровуюсь у своєму смичку.
І потім — мені бракує тріллер.
Я опізнився і конаю в своєму кутку,
я конаю, і вже для своїх мрій — вмер.
Що з того, що я рухаюсь по Крейцеру?
В майбутнім — сапиментальний, нудний
дилетант.
Доля мою віоліну розбиває до вечора,
опереджує час мій талант.

8 — XI. 916. Владівосток.

ПОЕЗІЙКА РОЗЧАРУВАННЯ

Я розхристаний і настовбурчений.
Моя тінь — в сутінках тінь дон - Кіхота.
Я розперезаний і отутурчений —
може справді в мене душа пілота?

Чому в дитинстві не читав Вальтер Скота?
Був би лицарем не таким замученим.
А я ж не бачив, не бачив ще ешафота...
... розчарований диким сполученням...

Роздратований і до вісі розкручений —
розфарбований — я брат дон - Кіхота.
Я роззявлений. Я обездзвонений.
Я обеззвучений
... Може справді в мене душа пілота?

9 — XI. 916. Владівосток.

Тремтячі тіні в душі моїй
і вона.
З нею — сум, а не радість німа,
невизначність мрій.

Оголений стою на морозі,
конаю.
В пів на шосту зустрінутись маю
там, на розі.

Вперше була байдужа вчора.
Без стону —
люблю — говорила нещирим тоном
до зимного моря.

Нещирим тоном? Нещирим тоном
на запитання!
Не можу цього пригадати без стону!
Фальшивим тоном — кохання!

10 — XI. 916. Владівосток.

ФАЛЬШИВИМ ТОНОМ

Я з вами розстанусь і буду десь в Чикаго
чи Мельбурні
і там капризна доля може звести нас.
Я буду вагоноводом на трамваї, улиці
будуть димні і хмурні —
і раптом я zobачу між пасажирів Вас.
Ви скинете очима і я спостережу, як
здригнуться кутики Ваших губ.
Ви пригадасте Владівосток і зробите рух
щось вимовить, ніби в вагоні для нас
немає нікого.
Я змагаюсь, щоб не заплющити очі... Але
у нас не виникне розмови про колись
омріяний шлюб,
бо вагоноводові розмовляти забороняється
строго.

— XI. 916. Владівосток.

Я давно - давно не бачив ластівки
давно не бачив цієї простої еластичної
пташки
ви подумайте — пройшли роки роки
як не бачив я ластівки.

13 — XI. 916. Владівосток.

Сьогодні вдень мені було так нудно,
ніби докупи зійшлися Олесь, Вороний і

113

Чупринка.

Почувалося дощово й по осінньому облудно
в душі цілий день парикмахер на гітарі
бринькав.

Іноді думав про неї й робив ескізи листа —
що не гадався їй надісланим бути.
Згадав кілька французьких фраз забутих,
разів зо два поглянув на образ Христа.

Наспівував банальні вальси безголосно,
дивлячись на стелю в брудне павутиння.
Ні, мені було тільки тоскно — тільки тоскно..
В серці моему розкладалась диня.

13 — XI. 916. Владівосток.

ПАРИКМАХЕР

Я зникну без зойку як рози в вікні
я зникну без знаку в блакитному сні
а згодом воскресну в вертепах не раз
між галасу крику незв'язаних фраз

у білому савані в темнім кутку
над знаком масонів я блисну в танку
і будуть сміятися в синій півмлі
всі звуки всі фарби незнані землі

і встануть потвори від тої доби
почвари і гади мосі здоби
контрасти святого що в серці я мав
всі ясні блиски що у мріях зілляв

я зникну без зойку. Не вглядять — о ні
як буду конати я в смертному сні
а згодом воскресну, воскресну не раз
і плями червоні zostавлю на вас.

20 — XI. Владівосток.

Вітер обскрібує спина гір.
Вітер забивас віддих.
Вітер нас, аблідлих,
оскелює — хижий звір.

Вітер осклянив будинки.
Вітер серце проймив.
Вітер станув навшпиньки
і нас забив.

Вітре, замкнув мені дух ти!
Обкрижанив ограду.
Розсипав між нами зраду...
Вітер окайданив бухту...—

20 — XII. 916. Владівосток.

116 Цілий день в піднесенім настрої
в штучних рухах на блідім обличчю
цілий день хтось плакав що не має зброї
не докликчусь

на Аскольд хочу вічно - далекий вічно -
самотний

слухати зойки н диких щовбах
... В штучних рухах на блідім обличчю...
Чекай на мене — я покличу...

... Аскольд...

Аскольд...

Аскольд...

Тане
тане в тумані
самотній острів.

20 — XII. 916. Владівосток.

АСКОЛЬД

Зігнута постать хінця на фоні снігової

117

на обвітрених схилах знеможених гір
блідосиньому вітру гостинно - похмурому
не вір.

Я думаю про вас, невідомі й непотрібні
нікому, струпи,
про вас — живими — думають може либі
десь за далеким Чіфу.

Ви розумієте? — Ви — тільки мізерні
замерзлі трупи
що рухались по вулицях, оглядаючись,
ніколи не чувши про пиху.

А ще я мислю про вас незамерзалих —
брудних і численних
біля рідного моря, в долинах, край гір,
верховин —
великих в майбутнім, таємничою долею
благословенних,
що діткнуть до життя довічного — наш
загин.

21 — XII. 916. Владівосток.

ЗІГНУТА ПОСТАТЬ ХІНЦЯ

118 Нерви. Рухливі в безсиллі.
Зимність. Потворна, як жах.
Думки похилі
в небесах.

Безсилля душить.
Напруження з центру.
Туга сила живу заглушить, заглушить,
заглушить —
як здіблю мертву.

Не мислить про найдорожчі вії.
Не розміцнитись, щоб не зобачить загин.
... Нерозважність хуртовин...
Неврастенія.

22 — XII. 916. Владівосток.

НЕВРАСТЕНІЯ

Був коло моря. Дививсь на дихання

119

крижане.

Згадував вечір у опері, коли сиділи поруч.
Чому так ясно, блискучо ясно було в ту пору,
як вона в душу загляне?

Було так м'яко. Синіли гори. Манили далі.
В снігу блукали. На кладовищі вслухались
в тишу.

А як гуділи обмерзлі віти, як вітер стиха
їх заколише,
а як брентіло щось в наших грудях в
вечірній залі!..

Щось нестерпуче і щось над'ясне, цілком
щасливе

той день і вечір в душі самотній
благословляло.

І безліч снігу. І безліч блиску. І безліч дива.
Душа притихла і нуд не моле: — мені
замало...

9 — I. 917. Владівосток.

ЗГАДКА

Душа розірвана. Оголений стою.
І назвища нема настробю.
Не можу визнать я кохану за мою,
назвать не можу я її сестробою.
Коли, коли бентежна думка зникне?
Куди подіну біль моїх червоних ран?
Ах, в світі тут мій смуток не затихне
і не схова нудьги біліючий туман!
О якби знав, куди мій шлях свавільний,
серед танку життя до краю приведе!
О якби був безжурний, ясний, вільний,
о якби мав обличчя не бліде!

16 — I. 917. Владівосток.

Ніч безсонна. Ліхтарі крізь вікна. Але
невже від надхнення
я схопивсь і відчув захват?
Все перевернулось. Я помилявся в тому,
чому шукав наймення —
я прозрів.

121

Дурний... Я так багато думав. Я зблід за
ці два дні останні.
Яка ж сила мене зволікла зараз?
Звичайно — вона кохав. І це так просто,
що вона дзвоне, шука розваги
від лютоболі, шука з людьми,
мені близькими, у їх єднанні
щоб цеї прірви не боялась.

І мрії — спільні. Не помилялась і не
брехала, коли казала так, і це є
дійсно —
чому ж страждав несамовито?
Скоріш до мене, моя єдина, скоріш
прилини — кохаєм вірно,
наше кохання ще не розбите!

А може... так! Це знов ілюзія! Це знов
омана і самовтіха!
Це знов природи закон самосхоронення!
Схопивсь, мов дурень, уявив, що Колумб
і до Америки доїхав!..
Ха. Чудно. Ха. Тяжко. — ... Схопивсь од
надхнення!..

17 — 1. 917. Владівосток.

ЛІХТАРІ КРІЗЬ ВІКНА

Мамо. Страждає твій син
Мамо. Погибає він
Мамо. Так хутко загин
Мамо. Жалібний дзвін.
Од жінки маю життя.
Загину од жінки теж.
Мамо. Спалило чуття.
Я коло смерти меж
Жінко. Хрест з рамена скинь
Жінко. Вирви зі стін
Мамо. Конає твій син
Мамо. Жалібний дзвін.

17 — I. 917. Владівосток.

СМЕРТЬ

Пам'ятатиму ніч
останню ніч
проклинаю ніч
безямну ніч
пам'ятатиму ніч.

123

17 — I. 917. Владівосток.

НІЧ

124 Схрестилися над нами два ножі
спустилася імла повільна
владає сила невідома і свавільна
і місяць вже тому як ми чужі.

Самотній знову я. Сумний навіки.
Без шляху. Без мети. Роздавить десь авто.
Я ніби гімназист благаю серцю ліки
і плачу, як раніш, що не зустрівсь ніхто.

5 — II. 917. Владівосток.

ДВА НОЖІ

Люблю, коли вітер назустріч тріпоче
і приска в обмерзле обличчя.
Здається тоді, ніби вискочить хоче
з грудей щось, моле і кличе.

125

Люблю, коли містом ніччю йду
в душі заховавши всі плями і блиски.
У мріях плекаю панну бліду,
що в серці залишила стиски.

Але я не можу цих рисок втримати,
в серці зворушені інші вражіння.
Заплакана мати.
Самотність моя нероздільна.

7 — II. 917. Владівосток.

С. Гулясов

ПАННА БЛІДА

126 Мені подобається що я заплутуюсь
в пугах панни, що виховалась в парку.
Це цікаво і гостро, я знову пробуджуюсь
і все що обіч я готую на змарку.
Приємно чуть її сміх поверхово - штучний,
так гарно підпасти владі цієї міщанки.
Я знаю, що між нами — жах нерозлучний,
кохання пів'ясне моєї блідої коханки.

14 — II. 917. Владівосток.

КОХАНКА

Був натовп — розповідали. Була вона.
А я никав по горах, по брудних улицах.
Мене ворушила туга, як сталь міцна,
і я почував, як моє серце скулиться.
Мала розмову — казали. Була легка
і вела політику досить владно і тонко.
У рухах—жвавість і стриманість в думках,—
взагалі трималась, як амазонка.
Але це — дурниці, я розумію.
Проблукаю до ранку. Повернусь на світанні.
Знайти вихід з цієї ситуації зумію.
Сміється той, хто сміється останній.

14 — П. 917. Владівосток.

Сонце золотить гори
сонце спина пестить
кличе в Америку розбуркане море
горизонт мигтить

сонце золотить гори
сонце спина пестить.

Горе і радість — благо
горе і радість в мені
тому я рвусь в Чікаго
молюсь весні

горе і радість — благо
горе і радість в мені

Мерхне на бухті льод
віддих груди пестить
хутко розведе пару пароход
горизонт мигтить

мерхне на бухті льод
віддих груди пестить

14 — II. 917. Владівосток.

Кохання не любить щирости —
 кохання любить гру
 В нім — безліч мук і крихта милости,
 а зрештою від нього я умру

Хто казав, що для кохання йдуть на
 ешафоти?

Хто казав, що кохання — то є єднання
 душ?

Ах, не нагадуйте і не підходьте до мене доти,
 доки я не зміцнію і не скажу: не руш!

А може тому, що вже витислись соки...
 Може тому, що сонце змінiali на зорі
 реклям?

Роки ж ідуть — ідуть же наперед роки?
 І взагалі — нам не знищити ж плям?

Так гниє і валиться, зоставляючи прирости,
 свою виснаженість кидаючи моралі, добру.
 Кохання не любить щирости —
 кохання любить гру.

16 — II. 917. Владівосток.

130 Гей підходьте всі кому плакати хочеться,
хто не танцює й не ходє в Народній Дім
хто смішний і в кого серце хлюпочеться —
од весни, од парку, од матових зім!

Гей підходьте, махайте білими хустками
всі зневажені і плачучі від безсилої
погорди —
доля поглумилася над нікчемними вами —
гей, підходьте,— гей ви, я хочу дати вам
по морді!

18 — П. 917. Владівосток.

Ви, що шукаєте щастя
і ви, що вбачаєте у ньому привид.
Справа в тому, що вам важко розібратися
і тому так багато кривд.
Люди, ви страждаєте,
а який близький і істотний вихід.
То ви мучитесь, що нічого не маєте,
то вам досить крихот.
Ах, я знаю слово, магічне слово...
Воно ясніше сонця і чорніше тьми.
Люди! Щастя з вами, і як мало для цього
мови:

будьте людьми!

16 — П. 917. Владівосток.

132 Черв'як зневір'я гризе і душить.
Минули дні коли я вірив.
Може цей демон мене задушить
може мене розважить Сускегана чи
Гвадальквів'ір.

Ішов назустріч молодому життю.
Прощайте, прощайте широти дні.
Коли захочу — востаннє заблищу
і звук моїх поез ущухне в даліні.

Смуток. Не розважить ніхто.
А день такий теплий, день так привітно
всміхається.

Вона сьогодні у веснянім пальто
і в вітринах її фігура її подобається.

Згас світ і сонце плям не залишило.
І я стою, і я зникаю, невідзначений.
Прощайте, прощай усе, що мене раділо й
бавило —
ах, дуже слабкий твій голос:—До побачення...

21 — П. 917. Владівосток.

ДО ПОБАЧЕННЯ

Я заморивсь страждать. Я перемучився.
Мені треба в ліс, приймати цілючі, Боржом.
Я обезнажився. Я обеззвучився.
Лишилося бути на кладовищу стóрожом.

133

Було б дуже гупо, якби я став
проклинати і плакати.
Хто винен, справді, що я Михайль а не
Джек.
Як і всі, що були, зникнеш із серця без
знаку ти,
я ж повернусь і піду бо мене ще не бачив
Казбек.

Хто винен, що мене не прив'яжуть посада
і прикості,
хто винен, що в серці такого багато
зухвалою.
Лише настрої й фраґменти — час мені до
цього звикнути.
Мені ніхто не потрібний і від мене не ждять
нічого сталого.

21 — II. 917. Владівосток.

БОРЖОМ

134 Мене ніхто не пестив, казала в останнє
побачення
і питала — чи я люблю.
Все повернулося знову і ще ніщо не
страчено —
чому ж, чому я не сплю?

М'які поцілунки душу, душу стиснули
і міцнішали обійми рук.
Чому ж, чому в мені пасма виснули,
чому не виказав мук?

Так праглось щирости і плакало зневір'я,
заховане у серця глибині.
Коли ж, коли я в тебе повірю?
Ні, ти привид, привид у сні!

12 — П. 917. Владівосток.

М'ЯКІ ПОЦІЛУНКИ

Невже Ви маєте лиш ту кохання силу,
що даєте мені?
Мрію легкокрилу
згадують дні.

Невиразність і нещирість — ми до цього
прийшли.

Ну і хай — це край.
Так до чого ж Ви знову завели
про майбутній рай?

І чому я сам не скажу твердо — що годі,
бо безодня між нас!
Я, заплющивши очі, ніби бути згоді,
піддався впливу — на який час?

Люблю — я це знаю. Але ж чому раніш я
це почував?
У кожній рисі був кохання рух.
Я тоді не думав і не знав
цих чорних мук.

Мрію легкокрилу
згадують дні.
Невже, невже в душі Ви маєте лиш ту
кохання силу,
що даєте мені!

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.
Може запорошишся поруч і ти?
Бо кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Сніг уколисує душу.

Хто каже, що весна йде
і сонце хутко гляне?
Це неможливо... Сховаюся ж де?
Сніг же розтане?..

Хто каже, що весна йде
і сонце хутко гляне?

Замітай, замітай матовість зблідлих мук
і мої скривлені губи.
Затамуй кволість, призорливий у мені
стук:

... Не любить...

Може зітрешся, розтанеш ти?
Сніг уколисує душу.
Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

Сніг замітає усі сліди.
Кохати не мушу.

28 — II. 917. Владівосток.

138 Що таке — захват? Що таке — біль?
Що таке — мука і жах зневаги?
Я зрадив своїм принципам і шукаю розваги.
Що ж це таке! Це ж на життя пасквіль!

Не можу, не можу, не можу розп'ястись!
І коли я ненормальний — то нащо ж я тут!
Прірва. На дні — жах, безлічний спрут.
Я вперше — не обіч і востаннє —
підтятий.

Ну і нехай це передзначено. І що буде
далі?
Я заплутаюсь і не вилізу. І невже це
павутиння —
моє життя і ціль? І хто — чи я, чи всі, чи
вона винна,
що тут — омега, і приск, і зимність сталі?

Об'єктивність. Сонце і яєнь. Усе, що
навколо.
Невже це не сходиться, невже це поза
моєю душею?
Невже я такий пристрасний, що все
починається й кінчається нею?
Квіти безстидні. Жах. Божевілля хватас і
душить за горло.

Що таке біль
і жах зневаги?
Шукаю розваги,
бо життя — пасквіль.

П'БРО СТРАЖДАЄ

Не можу розп'ястись —
нащо ж я тут?
Безлічний спрут —
ним підтятий.

І що буде далі —
невже павутиння?
І хто — чи вона винна
за зимність сталі?

Усе, що навколо —
поза мою душею?
Світ кінчається нею?
Душить за горло.

28 — П. 917. Владівосток.

140 Чи бачив хто, як сліпнуть думи
і серце розпадається, надвоє розколене?
І коли вирисується воно зі стуми —
це ж жах, коли побачить, що воно —
оголене.

Чи чув хто, як мріють роси
про життя вічне, ранком, як червоніє схід?
Над гамором безшумлять крилаті
альбатроси

і над душею — привиди страхіть.
Заспокою електрика —
так ясно забулись, довірившись
електричному богові.

Більше галасів, стуку, більше гаму, дзвону,
крику —
дайте людей сюди, дайте реву, стогону,
реготу, дайте ворога!..

28 — II. 917. Владівосток.

АЛЬБАТРОСИ

Я околений ямутом моїх відчужень.
Але я їй не скажу, що вони всі — довкола

Захід над бухтою. Які засліплюючі киреї—
неї.
глянь!

Електрика довкола сопки — в далині, в
тумані — фантазоцирк.

Ще торік ця аналогія нас смішила.
На стіл забравсь прекомічний — моя панна
впустила —
цуцик.

Хутко Велике Свято. Що тепер робиться
дома?

Я їду — не дїждусь, як оздобить спини
травиця.

Чому ж, чому розбиває і з'являє крицю
втома?

22 — III. 917. Владівосток.

142 Учора побачення ми розірвали
на високій горі біля „старого місця“.
Я відібрав листи і книги, на прощання ми
нічого не сказали —
і розстались в перші дні квітневого місяця.

Повертався сам по шляху суперечок.
Над струмком хвилину постояв, де розірвані
листки тріпотіли.

Все склалось так, що я почув себе
гличиком
і по моєму тілу пробігали автомобілі.

3 — IV. 917. Владівосток.

ПО ШЛЯХУ СУПЕРЕЧОК

Люблю, коли ми ображені,
і розходимось, як чужі,—
розходимось недоказані,
з тривогою в душі.

Розходимось і знову стрінемось —
це ж міф, що ми чужі!
Ми обоє — подумай — де ми дінемось,
скажи!

3 — IV. 917. Владівосток.

Минає свято. Я знов підтятий.
Скрізь шум і регіт. Гомонить юрма.
В відгуках свято. Минає свято.
Для нас його нема.

А ну, лишень, зрахуйте кроки,
що я пройшов наодинці!
Я міг згадать з дитинства роки
і обходив театри всі.

Послухайте, панно, коли я не винен —
то не кину перший привітання слово!
Я тану в світі безупинно.
Я теряю, теряю мову.

4 — IV. 917. Владівосток.

Розхристуєся, моя душе, розперіауйсь,
серце,

145

висихайте, жили!

М'язи і кров — бензінодимом ся пройміть!

Я остаточно онімів і зітерся,

я цілком розгубив свої сили
несамохить.

А далі, далі, я вас запитую —

скажіть, чого сподіватись далі?

Я ж не можу душу відродить свою

і не знайдуть матерії почування спраглі.

Я не хочу занастити душу

і загубить молоде тіло.

Я оглядатись назад не мушу,

я іду наперед сміло.

І потім — це острах. Я чекаю на купання,

на свіжі приски й сприяючу діету.

Я ж не можу спровадити мого життя у Лету,

у мене ще переважають сподівання.

І не даремне ж з дитинства сниться,

що я — пророк, довкола — моя воля й уява.

Життя розбило мій соліпсизм, але ж мусить

здійсниться

частина омріяна — слава!

IV. 917. Владівосток.

ЕМАНАЦІЯ

146 Дивлюсь на вулицю крізь мутне вікно.
Бухта, як завше, в диму.
Іноді блисне туга — чому я не в Криму?
А загалом — болить зуб і мені все одно.

Червоний стяг тріпоче над вікном.
Мов гусак, надувшись, рушив катер.
В голові брелять мотиви з Лізістрати,
а з вокзалу зареготавсь іном.

Сміються, регочуться іноми над нами —
над нею — там, наді мною — тут.
Перед очима — листів повернутих жмут.
Ах, я не знайду аналогії з моїми думками!

Але болить зуб і мені все одно.
І я все думаю: чому я не в Криму?
Бухта в диму.
Дивлюсь на вулицю крізь мутне вікно.

7 — IV. 917. Владівосток.

АНАЛОГІЇ

Хочеться казки. Хочеться тиші.
Галаси, сурми виснажили мозок.
Серце — серце моє ледве дине,
ніби йому дали 100 різок.

Хочеться далі. Ну хоч в Австралію.
Виберу на мапі найсамотніший острів.
Перекину з собою віків вакханалію
і мої поезії гострі.

Червоні плями на зеленому фоні.
Чую, бути мені цікавим епіком!
... Нащо, нащо схопили ви на грамофоні
мою безумну репліку?..

7 — IV. 917. Владівосток.

Скумбрія
синій хінець корзиною
прожектор берег
морська капуста
динею
густо.

7 — IV. 917. Владівосток.

В свято — день, розірваний п'ядвос.
День з маленькою павзкою.
Ранок, що молодість нашу нагадує,
вечір, що видається казкою.

Це наш щосвятковий програм.
А як дощ — зіходимось в бібліотеці.
Які жваві наші речі
і в легенях пахне громом.

Двічі перевозив через бухту хінець.
Цілував перса, сонце зливалось з віддыхом.
Збирали, пестили квіти зблідлі.
А зараз — я з її серця вигнанець.

13 — IV. 917. Владивосток.

Щорана я роблю моціон
і зустрічаю неодмінно.
А над вечір — ми біля бухти незмінно
і на нас дивиться Оріон.

Тоді стає вогко і яюсь незатишно.
Щока до щоки за теплом нагинається.
Наша пляма з фоном зростається
і не камінь тільки тому, що динє.

Мови тихість і доторку м'якість.
Далі надходе час розстання.
Бухта спить. Далеко до світання.
Завмирає і танє зляканість.

13 — IV. 917. Владівосток.

Я не можу відсунути одважливо
моїх бентежних жадань.
Хто, хто на мене гляне зневажливо,
свідок ганебних упадань?

Хто, хто зрозуміє прагнення
і душі катакомбну журбу?
Я не давав завчасно попередження
і не виявляв злобу.

До пестоців серце звикло
і скільки виникло вулканічних гір!
Ах мені дуже, дуже прикро
що усувається світовий ефір.

Що було ясним — стає несталим і чорним.
Не вдовольнить же спокій юрби.
Я не хочу бути лагідним і апіорним,
не ухиляюся від боротьби.

Гей, підходьте, чемпіони і королі,—
всі, всі, що визнані за геніїв!
... Як порожньо, порожньо на землі...
Мені набридли поети надхненні!

16 — IV. 917. Владівосток.

152 В моїй душі стільки болів і ран
роз'ятрених,
як на Хрещатику електричних ламп.
І навіщо для мене стільки вигуків
отеатрених,
коли для вас до кінця і завжди я — трамп!

І навіщо ваші погляди, і призи́рство,
і рецензії,
коли я очікую на барабани з ваших шкір!
Ах, ви ж спостерегли вже, що я не
потребую пенсії,
і цілком у іншу сторону направив трамп
свій зір!

16 — IV. 917. Владівосток.

ТРАМП

„У мене мовчазний настрій“ —
жартуючи в ухо шептала,
коли я блукав по Іматрі.
Невизначеність стала.

Лірика, лірика, лірика.
Світ у мої струни дзвоне.
Не поборю в собі звіря,
вбираючи мудрість Сорбони.

Може це все тільки для рими.
Взагалі я приймаю ваші закиди.
Я вас люблю і зву дорогими —
я вас люблю на сході, на заході.

Згоджуюсь, я не великий майстер.
Доле, моїх здібностей позбав, позбав!
„У мене мовчазний настрій“ —
не жартуючи їй шептав.

16 — IV. 917. Владівосток.

Сонцем затамовую свій біль.
Справді, я становлюся гострий,
як Рене Гіль.
Поїду на Пташиний Острів!

Об камінь човен обіпре хінець.
Боже, а як же злізти
коли зупинесь?
Гей, зміскосий, куди завіз ти!

Море втратило щось найдорожче.
Два дні ревіло, казилось, благало
і корчилось.
Замало! замало! замало!

Треба вище — й по - всьому!
Як я — без сумління —
до грому!
Поставте мені трампліна!

16 — IV. 917. Владівосток.

Кохання, кохання —
що за штуkenція?
Молекул, атомів прочування,
одухотворена інтерференція.

Заздрість, заздрість —
що за оказія?
Ніч, убийча безпорадність,
глуха, жорстока Азія.

Обоє — вмісті. Щасливі — вмісті!
Цілують ноги!
Що за вакханалія при розкладаючій місяці?
Психопатологія!

16 — IV. 917. Владівосток.

156 Сьогодні вночі мене задушить кошмар,
бо я згадав чорне дно у прозорому Пслі.
В моїй душі — найбільше, найбільше хмар,
бо я син землі.

Спітнілий бруд, протилежності і контрасти —
такий закон.

Як легко підвестись, як легко упасти
і осріблить над клоакою балкон.

Не покажу тобі радості, бо сильніші муки.
Я не хочу, щоб ти — ясна і чиста — стала
сумна.

Ні, ви подумайте: зорі і зелені луки —
моторошність і незатишність пелового дна!

16 — IV. 917. Владівосток.

Два дні ми були вмісті —
я і ти.
Пестило море, далеке місто,
сонце і білі цвіти.

Почувались на незалюдненім острові —
я і ти.
Здавалось — муки - захвату гострого
не можу знести.

Між гір бігали щасливими дикунами —
я і ти.
Сонце, безжурність, блиски над нами,
сміх золотий.

А ввечері — ми європейці в шумному місті,
на грудях — білі цвіти.
Серед ілюмінації — сонечні, ясні ми вмісті
я і ти.

19 — IV. 917. Владивосток.

Ждуть спереду моторошности дні —
дні неминучі.

Горіння, зимність витримати мені
страшної бучі.

Я надіну, надіну на груди міцні
сталевий панцер.

Хто, хто шляхи зітре мені?

Виходь уранці!

За містом хмари, дими страшні,
блиски сліпучі.

Ждуть спереду моторошности дні,
дні неминучі.

21 — IV. 917. Владівосток.

Які заховані мої глузування —
мої глузування одверті.
Ти ледве чула їх за блисками кохання
на камернім концерті.

Я перезабув зловісні відчущання,
чорні крила безнадійно зникли.
Ні, я не хочу, щоб до глузування
ми обоє звикли!

21 — IV. 917. Владівосток.

НА КАМЕРНІМ КОНЦЕРТІ

До справи цієї я непричетний —
я осторонь від вашої драми.
Дух мій — і абстрактно, і конкретно
розвіявсь вітрами.

Я приймаю ваш осміх привітний —
все одно він у серці розтанув.
Ви одержите мій спів відповідний
коли на тухнучий захід гляну.

Сміх зажевріє — зимний, мій,
коли відчую жах безодні.
Розкручусь в льоху, як чорний змії,
і умру, умру сьогодні.

22 — IV. 917. Владівосток.

ВІДПОВІДЬ

Чотири крапки огненні
відблисків не дають
подихи лхнуть південні
іскрами в млу цлюють

миготить за стіною червоне
оліхтарений зідхає вокзал
з - за рогу виринув чічероне
ходім на баль.

23 — IV. 917. Владівосток.

162 Буду ходити у міський сад —
там кабаре і фарс.
Люблю, коли в душу просковзує гад —
тоді так багато фраз.

Ха. З боку червона карусель
серед обципаних запльованих кущиків.
Хрипить катеринка, скільки п'яних трелів —
ніби з'гряя веселих маленьких цуциків.

На веранді струнний квартет.
Я — поет.

23 — IV. 917. Владівосток.

З самого ранку з дня капали сльози
переплавав день лише над вечір
заспокоївся кинув хникати і хлюпати
погрози
хусткою втирає очі й походить по скверу

трамвай веселий блискає в темних калюжах¹
привітно дивляться на вулицю ілюзійні
фойе.

Чому ж ти тужиш,
серце моє?

23 — IV. 917. Владівосток.

Я вам даю мої кавалки —
душі ілюстрації.—
В мені — ляг і гудки,
білі акації.

Давайте ваші сонети,
форми і клясичні правила!
Поміряємось, поети?
Доля нас на герць поставила!

Сказать, скільки в мене відваги?
Я мучусь від достатку сил!
У мене 1000 метрів зневаги
і, знайте, безліч крил!

Для вас мої білі акації —
для вас, дівчата і юнаки,
душі моєї ілюстрації,
особистости кавалки.

23 — IV. 917. Владівосток.

Сьогодні я солідний естет.
Розуме, свій смак зажмур!
В душі моєї кабінеті
Edmond de Goncourt.

Справжнє аполонське надхнення —
Срібляцький заспокоїтись мусить.
Хто винен за таке сполучення —
Уітмен і Валерій Брюсов!

Я недалеко від Пізи.
Срібло мандолінних струн.
Настирливо в очі лізе
з графікою Ковжун.

23 — IV. 917. Владівосток.

Бухта в блискучих зміях
після дощу.
Побачу блиск на віях —
все ж не прощу.

Синьою зимністю зім
затамую латку.
На довгого листа відповім
листовну картку.

Більше, більше запутаности,
більше хмар!
Громе, перед нашою зустрічю —
вдар!

25 — IV. 917. Владівосток

Певно страждаю я наслідок,
бо не мучуся по тобі.
Від зустрічі зостався лиш прослідок —
я не пішов втропі.

Я гублю, гублю до тебе кохання,
хоч настрої мовчазний.
Ти — або я — кинемо жалкування —
ритуал досить нудний.

Взагалі я доконче вибачливий
і не прохаю кінця.
Хто, хто закине докір пустотливий —
що відрікся вінця?

25 — IV. 917. Владіпосток.

Найдорожче я віддала по добрій волі —
сказала, вдвляючись у захід, —
того дня, як не була у школі,
що zostавив матові відзнаки.

Наслідом губився зір в тумані,
де в синіх плямах танули силуетки.
Блиски зривалися з очей кокетки,
зливалися з стрілами у нерухомих
спогляданні.

Діткнулась рукавом — у відповідь на
зичність.

Проймала серце поверхова вогкість.
За спиною шептались недокличчі
далекі кроки.

28 — IV. 917. Владівосток.

Хай би росли вони край прірви.
Ми нахилились. Смерти жах.
Застиг мій усміх на устах.
Нащо сказав, що їх не зірвеш?

Це ж є щось більше за рисовку.
А в мене леденіли жили.
Я роздратований і не жалію сили.
Я йду — гей ти, висока!

1114 — V. 917. Владівосток.

Я на страждання тебе веду —
на повільне згорання.
Вибухнемо на прощання —
так написано на роду.

І може в світі не бачив ніхто
боліда, за наш бучніш.
Заплети косу міцніш,
застебни пальто...

7 — V. 917. Владівосток.

ЗАПЛЕТИ КОСУ МІЦНІШ

Час іде. Стіни бовваніють.
Сили лютують земні.
Нащо на шию змії
тобі й мені?

Кинути мусимо острах.
Жах пережити —
смертельно - гострий,
неситий.

Не блідій.
Я з тобою.
Зігрій
собою.

7 — V. 917. Владівосток.

Чорні стіни у тінях —
чорні стіни в воді.
Скільки гуку в одмінах
лічить не хотів.

Сонце сунеться в прірву
в огневих блискаках.
Може я тебе вирву
коли зникне жах.

Але час вже в місто.
Грюкотить паровоз.
Скільки в мозку зістіт!..
Скільки в грудях сльоз!..

2,15 — VIII. 917. Владівосток.

На скелі безмовній я
внизу маневрує потяг.
Між гір зміїться колія.
Нагнулась з неба високостість.

Затока спить, зморщивши брови.
Край молу смикає шаланди.
Сонце заходить без умови —
в червонім краваті, галантне.

Блиснуло світло. Згасло враз.
Шоколадиться дим з майстерень.
В мені — безмежність синіх фраз
про ту, в якій очі — терен.

2/15 — VIII. 917. Владівосток.

С. Гуляєву

На трамваї щойно приїхав
уночі.
Виткнулось і зникло лихо —
мовчи.

Через Урал сам поїду —
як і перш.
Серце — відтіля Лиду
позвеш.

Серце, дівчину - мрію
розкохай.
Тоді зникнеш в царстві зміїв —
знай.

7/20 — VIII. 917. Владівосток.

Намул моторошний обплів тіло,
медуза в серце вп'ялась.
Синя пташка відлетіла —
звідки Чорна взялась?

Огневу пляму зобачив зір.
Зникніть, зникніть, медузи й змії!
Я — самотній, злобоокий звір.
Я — смілий!

7/20 — VIII. 917. Владівосток.

176 Скільки тонів на озері — бухті
скільки іскорок в чорній воді
коли почнуть гори довкола тухнуть
і сонце надішле плями золоті

легко й ніжно насувається вечір
на зачаровану тишу в тремтінні сна
такі легкі й інтимні неба плечі
під плескіт срібний хіського стерня.

14/27 — VIII. 917. Поезія.

П. Цехмистрюков

ПЛЕСКІТ СРІБНИЙ

Люблю нюхати осінь.
Люблю вдихати осінню праву.
Зелену пляму хутко зносе
садок, що тріпотить зарана.

А вночі темінь і прагнеться загину.
Душу мою візьміть за пару корон!
... Весело, весело, як вітер гоне в спинну,
а з - за гори виткнеться Оріон!

18/31 — VIII. 917. Владівосток.

178 Лише для тебе я ходив по дощу —
обходив пів - міста.
Лише для тебе сказав: промовчу
доказаам адвентіста.

Розгублено переглядував комуністичні теорії.
В грудях ворушилась змія.
Мене вдовольнили б тільки **зоставлености**
образи хорі —
що ти була самотня, як я.

7 — V. 917. Владівосток.

КОМУНІСТИЧНІ ТЕОРІЇ

Боже, Мені набридло бути твоїм сином — 179
пропоную помінятися рблями.

Мені набридло носиться зі вселеними
бблями,
набридло кокетувати Своїм загином.

Боже, схились переді Мною з німими
благаннями —
не бійсь самотно - збудованої стіни.

Я прийму тебе з твоїми пориваннями,
лише світ Мій, душу Мою збагни!

7 — V. 917. Владівосток.

ОБІД АТЕЇСТА

Бухта зачовнена й жвава. •
Катери воду січуть.
Чуть
як стогнуть сірени і далять.

Шумують гвинти у варах.
Бухта ворухиться прудко.
Хутко
підіймуть над рейдом сокири.

10 — V. 917. Владівосток.

Украдь
мої думи
розріж
міць ниток
щоб зшиток
не брать.

13 — V. 917. Владівосток.

182 Якби ви знали, скільки сонця в мені!
Якби ви знали, скільки темних безоднь!
Не затьмарить мою душу плинучий гнів —
розтанув сьогодні.

Якби ви знали, скільки пестоців в грудях!
Якби ви знали, скільки криги й зіми!
Кригу і холод — заберіть, люди!
Кохана — пестоці візьми!

22 — V. 917. Владівосток.

ЯКБИ ВИ ЗНАЛИ

Я умру. Але вмерти не можуть
мої мрії - думки.

В них минуле сторожить
білосніжні замки.

Не жалій. Не сумуй... Літнім ранком
сонце душу пригорне мою.
Обернуся я в каплю прозорим світанком
і забудеш про мрію свою.

Щастя — казка, щастя - кохання...
Не жалій. Не сумуй... Моє тіло зникне,—
але праною влину я в тебе з диханням,
коли мрія мрію в час смеркання кликне.

— VI. 917. Владівосток.

Чорні смуги на сталі
тінні смуги від гір
стіни застигли впали
з тігрових шкір

тануть никнуть у шклі
плями вітрильні
нерухомі в блакитній млі
фони пильні

чорні смуги на сталі
тінні плями від хмар
хвилі скалки колихали
невияснених чар.

21 — VI. 917. Владівосток.

ПЛЯМИ ВІТРИЛЬНІ

Обізвалися струни легеньким гомоном
 осьміхнулися струни потухшими болями.
 Ще тріпався звук, але був уже хорий і
 стомлений
 нерви тремтіли нитками голими.

Туман впливав з - за гір моторошних
 багровість заходу офонив в пекельну
 містерію
 никли дерева, мізерно позгиналися постаті —
 Бурі, Великій, Таємній Бурі відчиняйте
 двері!

21 — VI. 917. Владівосток.

Містерія

ТУМАН ВИПЛИВАВ

186 Вона зворушена, осинеплямлена —
зі схвильованим носом.
Скільки тонів і рисок, як душа обламлена
і обожеволені коси.

Скільки блисків у погляді мій зір подибле
коли ніж до пульса діткнеться.
Час рану загоїть, час з очей блиски зсипле —
звичайний профіль зостанеться.

27 — VI. 917. Владівосток.

ОБОЖЕВОЛЕНІ КОСИ

Перегортав дві години прилизані сторінки. 187

Нудьгував над „Аполлон“ - ськими
репродукціями.

Коли десь зокола дзюркотили струмки
і важились у моєму мозкові драхмами й
унціями.

Страшенно сумно і... робити нічого.
А ще ж рано, 10 г. з кількома хвилями.
Чи не мав я настрою ще злішого, ще
сумнішого?

Чи не поривавсь по - юнацькому за кри-
лами?

Зараз я найпустіший, який тільки був
коли.

Там десь вона зосталася. Сонце тоді
заходило.

Зойки і галаси цілий день зранку
грюкали

і щось кулаки мої від брудних плям
відводило.

Ніч. Крапқи - ліхтарики пробігають по
вікнах.

Трамвай дзвоне, Вестінгауз груди
епілептично лоскоче.

Прокльони - зойки, прокльони - галаси
навіки, навіки нам,—

мрії, маріння до хмар, до зор
не доскочуть.

27 — VI. 917. Владівосток.

МОМЕНТ

Відтак додав безсилим шепотом,
відходячи невчасно,—
хай всі слова гамором - скрежетом
відблискують і гаснуть.

Море — душа — ушерть зворушена,
ховась в пільмі ночі.
Ти у мені вже обездушилась,
ти перепакла конче.

27 — VI. 917. Владівосток.

Скажи — ти не забула гору Жовтих Лілій 189
і до болю зелену полонину? —
Коли перебули найпоетичнішу з іділій
і клялись кохати до загибуні?

Сонце, сонце, небо, бухти, бухточки, далі —
ми ж цілий світ у той мент осягнули!
І квіти — великі, жовті, безумні — збирали,
і все минуле, і все майбутнє — забули,
забули.

27 — VI. 917. Владівосток.

ГОРА ЖОВТИХ ЛІЛІЙ

Співи, співи в мені,
військова музика,—
всі радості, всі болі земні,
зойки і крики.

Мрії, які коли люди мали
у найясніші хвилі,
заміри й думки, коли б їх не плекали —
всі у мені застигли.

Волю, волю в собі хороню,
що від печер стискалась.
В світ надсилаю силу бучну
щоб обізвалась.

27 — VI. 917. Владівосток.

Розірвіть моє серце, випустіть кров,
заберіть усю прану.

191

Борсаєсь в грудях мій бентежний Бетховен
цілу ніч до рана.

Візьміть, візьміть моє дихання
енергію виййте на новий світ!
Тіло моє — для руйнування,
дух — невідомому привіт.

27 — VI. 917. Владівосток.

ПРИВІТ

192 Гей ви, збирайтесь на мітинг —
з Марсу приїхав преславний оратор!
Анонс: „Соліпсизм Декарта
у відношенню до скетінг - рінка“.
А по скінченню дивертисмент.
Проспіває модерний поет
„Про Канта і h - tuhette“.

27 — VI. 917. Владівосток.

Афіша

АНОНС

Повинен роздягтись і роззутись,
поки не обляло жаром.

Не можу я почуття позбутися —
що я перед пожегом.

Нетерплячися хвилі жду —
коли пульс напнеться перед вибухом.
Пчїлка, пчїлка на квітці вся в меду,
світ насторожується і поведе вухом.

Шлях здивав нас і дорогою спільною
рївночасно дїйдем до менту.
Може — я, може — ти будеш вільною,
а може зїлле нас у мрїю одверту.

Ще не мало страждать — перед найвищим
коханнєм.

Ще не мало дрїбниць і конфлїктів
залагоджувати.

Ах, не дивись з зачудованнєм —
не треба, не треба згадувати!

30 — VI. 917. Владївосток.

Всі мрії наші — там,
мрії спільні.
Готуються нам
кайдани вільні.

Кохай міцніш —
без попереджень.
Моя ніч.
Твій день.

30 — VI. 917. Владівосток.

Я не умру від смерти —
я умру від життя.
Умиратиму — життя буде мерти,
не маїтиме стяг.

Я молодим, молодим умру —
бо чи стану коли старим?
Залиш, залиш траурну гру,
розсип похоронні рими.

Я умру, умру в Патагонії дикій,
бо належу огню й землі.
Рідні мої — я не чутиму ваших криків,
я — нічий, поет світових слів.

Я умру в хвилию, коли природа стихне,
чекаючи на останню Горобину Ніч.
Я умру в павзу, коли серце стисне
моя молодість, і життя, і січа.

30 — VI. 917. Владівосток.

Катер дає третій гудок —
блискучий, витворний катер.
Місячної ночі ми кидаєм Владівосток
і рушаєм в бік, де темніє кратер.

Вогники, вогники по бухті скрізь,
вода шумує і колише хвиля.
В нашім серці правда немає сліз,
мила?

Місто, місто в огнях зостається ззаду.
Море виблискує, тіні погляд лоскочуть.
Кохана — чому ми раді,
чого серце хоче?

30 — VI. 917. Владівосток.

ВОГНИКИ ПО БУХТІ СКРІЗЬ

Хутко ці гори кинемо,
море кинемо дике.
В Києві серце спинемо
і острах зникне.

Озеро Першої Зустрічі —
озеро Жовтих Лілій... -
Майбутнє — чи нас одуре,
чи захопить у міці смілій?..

Скільки ми мрій осталили,
скільки в них сліз і захвату!
На горах сльози падали,
зникали, як мене звала ти.

Прощайте, звірячі спини!
Море — ти в душі навіки!..
Хутко, хутко ми вас кинемо,
в спогадах — ви нам ліки...

30 — VI. 917. Владівосток.

МОРЕ КИНЕМО ДИКЕ

Міський сад забруднений,
повний різнобарвних плям.
Сад, як мрія облудний
і гидкий, як хам.

Оперета, веранда, кіно,
сміх і музика зойків.
Ах, яке блискуче вікно!
І немає одмовки.

Зелений квіток, в кишені руки.
Барвна юрба міщанок.
Розтануть безпідставні муки,
поки зажевріє світанок.

30 — VI. 917 Владівосток.

Пароход з червоними смугами
пройшов крізь раму.
Сміх падає над хоругвами
людського краму.

Куди, куди твій шлях осумлений,
чи спине бстрах?
Покажіть мені доріг зачумлених
і дайте ножів гострих.

Я не піду зціпивши зуби
і не стисну долоні.
О дайте, дайте мені згуби
для моєї броні!

30 — VI. 917. Владівосток.

Було біля моря весело,
покотіли камінці.
Так легкогнулись весла
у міцній руці.

Дратись на скелю струмлену
у вогкий чагарник.
Вдивляйтесь у даль отрусну,
де острів зник.

Почуватись маленьким хлопчиком,
бігать, радить, мов у сні.
Жити б так і ночі і
дні!

6 — VII. 917. Владівосток.

Слів, слів нехватас у мене —
блисків, крапок і плям.
Я загубив стремена,
я лечу серед ям.

Рима пасіла на шию,
оздобленості звичайні.
Ними я голість закрию
і свою неохайність.

Фразо, фразо — покинь мене,
охопи дикунський вий!
Охопи, охопи нестримано,
звіре шалений, злий!

6/19 — VII. 917. Владівосток.

День ідейного краму
новин крові і хмар —
дай телеграму,
газетяре!

Захвати, пориви й вигуки.
Деклярації, наради.
Смішні комічні крики
і настрої радий.

Преклоніть, схиліть хоругви
у час найтихших свят,
ах, не підводьте голови —
ще гармати не сплять!

6/19 — VII. 917. Владівосток.

Червоноплямиться за огорою парна —
то мила йде.

203

12/25 — VII. 917. Владівосток.

МИЛА ЙДЕ

Ніч лежу серед шляху
нюхаю порох
пляма комічно страшна
хлюпотить у рову
людина виринула
підвівсь на передні лапи
хвилинами дряпає горло
але все завмерло
приріс.
Я певний що мене у пільмі не видно.

11/24 — IX. 917. Владівосток.

Ніч охопила, як вийшли з лекції.
Осліпила пільма.
Швидше, швидше позбутись анексії!
Засніжи, зима!

Губи, чув, були міцно стиснуті.
Напруженість слів.
Руки ворожо, рішучо повиснуті.
В постаті — гнів.

Осінньої ночі — які ми замкнуті!
Яка зимність з - над зор!
Не засніть, нерви, почування спрагнуті,
поглиблюйте хорість.

13/26 — IX. 917. Владівосток.

Зламте кригу, доки сонце встане,
прославте людину.
Знищіть, принизьте невблаганне,
кволість предайте загину.
Розв'яжіть руки, розчиніть лоба,
викиньте на тротуар мозки.

13/26 — IX. 917. Владівостон.

З кущів в туманах народжується
Великий Пан
де в'єсь у горах виложується
бистрий Сучан.

Мої змагання в росах губляться
в бучній траві
до щовбів камінних самотно туляться
у буровій.

Сліди мої в долині зрошеній
до моря зір —
надії сплакані і муки зношені
тобі, повір!

29 — IX. 917. Катеринопілля (Сучан).

ВЕЛИКИЙ ПАН

Струїть вода і плещесь весело
по камінцях
сріблиться плесками кришталить весла
блідий Сучан.

Проміння гаснуть в воді зливаються
мов без снаги
у стрій опітьмений вже зодягаються
береги.

29 — IX. 917. Сучан (Приморськ. обл.).

ПРОМІННЯ ГАСНУТЬ

Повіяло зашуміло з моря
на Брата і Сестру
понесло на долину хору
примари без рук.

Шматками темряви закидало міжгір'я
чорними хрестами закрутило внизу
заскиглили душі від пекельного зневір'я
а сонце — сонце було поблизу!

Протиснулось на рятунок вимушений
стиха розтанули плями і зникли хрести
і запитав Пан до решти видушений:
хто Ти?

29 — IX. 17. Сучан.

День погожий ясний омріяний
щасливий і обезнадіяний.
Без шляхів і мети
я — мов ти.

Боже, досить цих блисків і пахоців!
Я закашлявся в прані.
Іду в кущі
богом стану.

Лежу. Душа між гір
понад Сучаном.
І я, і квіти, і птах, і завір—
прочани.

29 — IX. 917. Сучап.

Тисячі, тисячі років віти колихали,
— погубали, наростали знов —
хвилі спінені щовби підмивали,
як я з'явився в Чі - хан - гоу.

211

Тисячі, тисячі років вітри шуміли
і дикий схід фарбами вигравав —
аж поки не метнув дріт електричні стріли
і до скель прибув мій пароплав.

Ховає море величні тайни в коралах
і в корейській хатині я зухвало розбувсь.
Тисячі, тисячі років гори ждали,
поки я по хребтах пройдуся!

30 — IX. 917. Чен - ю - вай.

Тисячі, тисячі років гори ждали,
поки я по хребтах пройдуся! . . .

ЧІ - ХАН - ГОУ

Біля моря дві піраміди
ми в долину їдемо
де прозорий Сучан.
— Глянь!
Ніч. Плями чужі.
Живої душі
не знайдеш, скільки серце не жде...
Де ж
бліді верби й крейдяність хат?
Морок відхає.

30 — IX. 917. Сучан.

Покрили гори пестливі тіні
лілові смуги
і легким льотом вторують зміні
фрагменти туги.

Порвались пасма туману сизого
понад Сучаном,
шматочки смутку легкокрилого
рвались туманом.

3—X. 917. Сучан.

Вечір охоплює далі неясні
гори окутує в сині серпанки
тони прозорі сухі і безстрасні
плинучий в сутінь спів колисання.

Над річкою легіт торкається скла
в далині погасають вечірні пісні
у тінях химерних у пасмах тепла
горять на рибалках самотні вогні.

Б — X. 917. Сучан.

Залунали пісні по зеленій долині
де пахне капустою і скриплять вози.
Гей дівчино, мені йти тридні —
до порону мене підвези!

Хутко вечір, повертаються з моря
крильцями мелють тремтять качки.
Залунали пісні затихають у горах
і німіють знеможно скелясті свідки.

5 — X. 917. Сучан.

З ранку повіяло вітром з півночі—
замело.

Спить село
в лінощах.

Застогнав зашумів заскрипів ліс.
Темною нічкою
шумить над річкою
верболіз.

7 — X. 917. Сучан.

Липне грязюка до ніг над Сучаном
після дощу.
Кинув у воду капусти качан,
кричу.

Скінчивсь і другого не буде
мій Bloc - Notes.
Гей коли ж уже прибуде
пароход?

16 — X. 917. Сучан.

і було прикро і непривітно
спереду — ніч
бурі просить душа
сльозить сміх
немає
більш не прийду
в скроню давить ніж
чужий.

XI — 917. Харбін.

Хвилювання знайомі
хвилювання старі
при таких комічних обставинах
така несподівана ніч
ноги мерзли душа палала
душа розривалась
Сестра Беатріса у теплушці
два слова ці моє серце пестили
руки м'які незнайо - рідні
волосся шовк
огневість доторків
ласкові - ласкові слова злітали
на дні
тій що зникла так хутко
яка почувала в собі частину мого сонця
її еманацию збережу я.

XII. 917. Київці.

БЕАТРИСА

220 Кілька маленьких вражінъ
проводив на вокзал сестру
був м'якенький ранок ми загострилися на
вітрі

чекали потягу години дві
лінощі
але згадувалось в голові.
На Ромодані вогко й слизько
побіг купити газету й квитки
небо змутніло, було таке облудне, було
так близько

гайдамаки на платформі
рушницями жупаноситки
в чудернацькій уніформі.
В зустрічнім потязі зустрів давнього
знайомого
він має шлях через Азію до гір і заток
мною нещодавно кинутих

мені хочеться
сісти у вагон
в протилежний
бік полинати
до чужих далеких рідних милих берегів.
Але ми стиснули руки
і я в Кибинці.

XII. 917. Кибинці.

МОМЕНТ

КНИГА ЧЕТВЕРТА

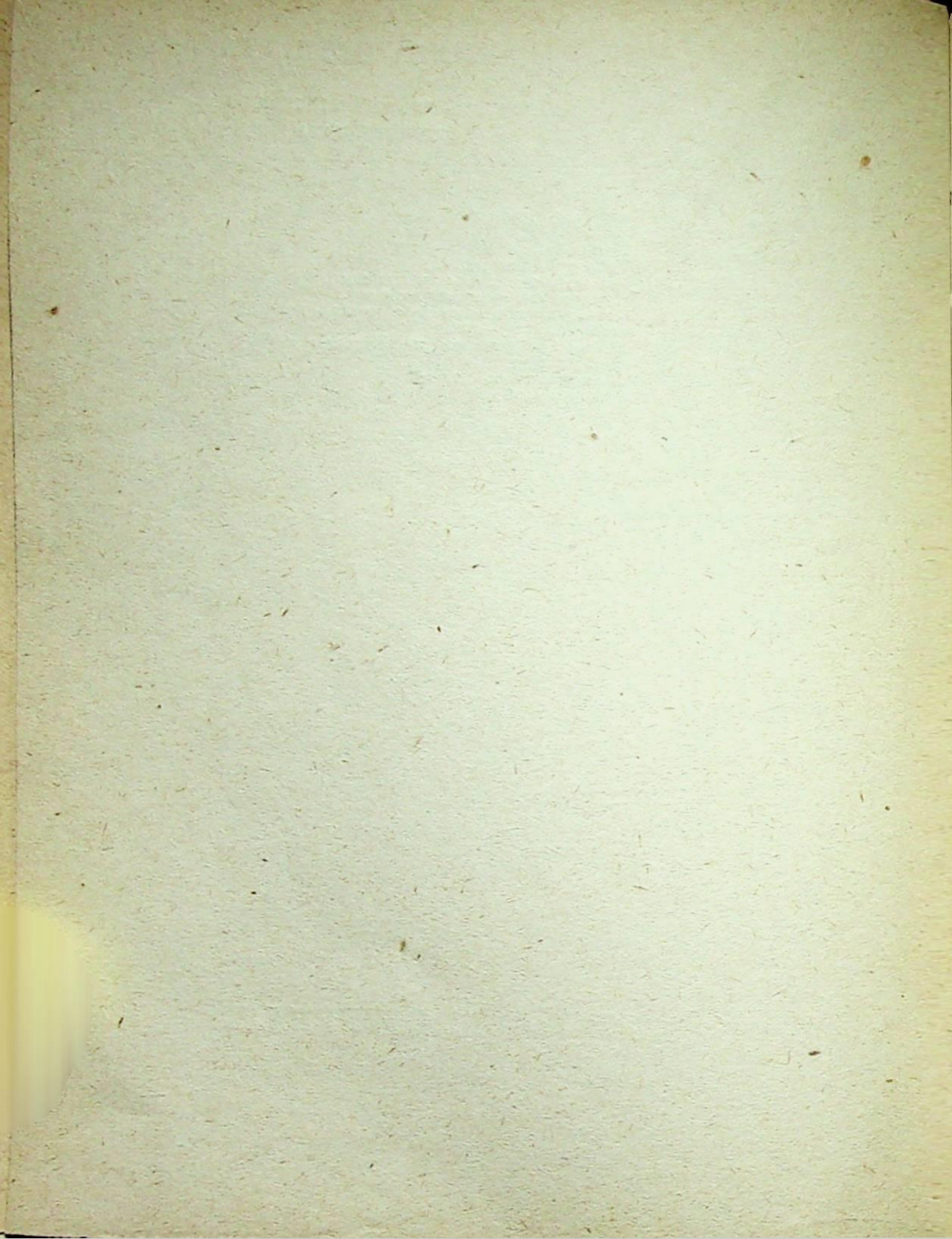
ГАЗЕЛЕРИ — БРАТОВИ ОЛЕКСАНДРУ
КВБИНЦІ, ЗИМА 1918

Моему брату

Помолись за меня — ты
Тебе открыто небо.
Ты любил маленьких птичек
И умер замученный людьми.
Помолись обо мне, тебе позволено
чтоб меня простили.
Ты в своей жизни не виновен в том —
в чем виновата я.
Ты можешь спасти меня.
Помолись обо мне.
* * * * *

Елена Гуро

СІЛЬСЬКІ САТУРНАЛІ

Скільки, скільки пожовклих зшитків,
скільки пожовклих мрій!
Дорогі, рівненькі рядочки — серця мого
відбитки,
юнацькі благословіння Неіснуючій Сестрі.

З червоними краями, в цератових
палітурках,
вони містять душі гострий розвиток.
Ви, мої сторінки, серце моє — в замках...
Перший і останній зшиток.

В сутінках сумних отінених
образ забутий виник.
Його родив у однотонних цокотіннях
старий годинник.

Фрази плетуться в журнім смерканні
старомодних перлів.
Сумні, далекі і рідно - незнані
душі померлі.

Минулими роками, на бабусині іменини, 225
було в цій хаті без ліку гостей.

Як колись ждали, як прибирались до сеї
днини,
і скільки подавалось печених индиків і
гусей.

В тіні абажура — скільки померлих тнів —
родичів, знайомих, нарочито званих.
Повна хата розмов і гомону у теплім
тремтінні,
тепер — свідки останні — старі дідівські
дивани

Образи, вигуки, милі старосвіцькі
інтимності.

Тихо, тихо, мов в усі.
Боже, всьому минулому — подай твої святі
милості!

Сьогодні — іменини моєї бабусі.

226 Я не люблю села без місяця.
Зимою ночі пусті й страшні.
В кімнаті нудно. Я не знахожу собі місяця.
Бачу якісь потвори уві сні.

Почуваю, що ця заплівана річ —
місяць глупий і обезпоезений —
зосередковує всі благання в безтямну ніч
і коли зрештою з'являється — видається
такий заспокоюючий і помпезний.

Гарно — так приблизно годині о 9 вечора —
на долину вийти, пройтись по стежках
саду.

Можеш уявить, що ходиш по 'схилах
гренляндського Глетчера,
коли сріблить і ілюзить предмети небесна
лямпада.

СЕЛО БЕЗ МІСЯЦЯ

Місяця жду.

Мені без нього лячно.

Сніг забіліє в самотнім саду —
серце заб'єсь доброзично і вдячно.

Пусто і тоскно ніччю в селі.

Я тут чужий і настроєний вороже.

Дивлюсь з порога на далекий ліс
і хочеться бути замість Дуная сторожем.

І хто повіре — що я народився тут!

Скільки в день на селі галасів.

Який чужий, чужий мені цей статут,
дитинячих відчужань не зосталося.

Око не звикне, в темряві мені лячно.

Боже, сніг ледве біліє в саду.

На душі — якась моторошність. Мрячно.

Місяця жду.

Ночі темні, дожидаюсь місяця.
Зажурений, повертаюсь з пошти.
Думаю: коли ж уже закінчаться
ці спотикання злости?

30 вперед, 30 назад кроків
на Озері Міркувань.
Там — мої омріяні затоки,
там Місто Жадань.

Комічно — і зрештою чи справедливо?
Це певне на зло —
подумайте — чи, справді, не диво,—
Семенка прив'язало село!

Сходив останню папіросу випалити,
місяця й зорь — нема, нема.
Останні молитви давно вже вимолито,
хутко пройде зима.

Потім — літо і моя осінь.
Все так неясно, але нагадує бурю.
Я відчуваю сміливість в голосі
і задалегідь брови хмурю.

Здійметься метушня нечувана.
Під сонця плигами зажмурся!
Бо швидко прийде звіт недумання
у ясновірній палітурці.

Хто, хто ще був такий радий,
як я учора?
Місячні ночі будуть — будуть скоро,
як кілька часу назад.

Небо безплямне. Рожево - блідий захід.
І тут же на золоторіг зором наткнувсь —
як гарно півмісяць неіснуючої мечеті
зігнувсь!

Це був мосі туги знахід.

Зимно. Давно не падав сніг.
В зимі сьогодні — якась примушеність.
Віти, мов дротові, вібрують — смутні,
і в її очах — легка відчуженість.
Голоси пронизливі пройдуть над садом.
Смуток унісонів шукає — не знайде.
І я не вилізу з цих вібрацій, я — ніби вчадів,
і серце викрикує безглуздо: знайте! знайте!
Не знаю сам, що потрібно моїй утомі.
Випроставшись — зосередковуєш дбайливість.
Все так природно — дивишся на солому,
деалізуєш дівочу полохливість.

Все село в білій куряві, куряві сніговій.
Хто вийти погулять наважиться?
У вікно гляну — мете, лютує буровій,
білий сад скаржиться.

Скаржиться і скрипить білий сад.
Мерзне біля пню дурненький зайчик.
Ой, як зимно, зимно поміж хат!
В сінях жалібно собака славче.

Славучить, славучить, хвостом замеле,
на груди кинеться, як вийдеш у сіни.
Не віриться, що село завмерло.
Весело ждати зміни.

Дядько заходив уранці з рушницею.
Слід завів у садку.
Мама дала йому чаю з паляницею
і він поставив рушницю в кутку.

Заячий слід! В білому снізі —
по полю фігурки, фігурки з плям!
Боже, в мене навернулися сльози...
Милий, милий дядечку, передайте привітання
полям!..

Батько рубас верболіз
я стягаю до тину.
Тричі одніс —
з - під шапки полився піт.

І так працював без упину,
заскоротив стежку.
Скільки послав на долину
дерзких рапід!

Гарну провів я мережку
між вишень в садку.
Смуток замерз
в кутку.

Три шибки у вікні —
і як багато дива!
Згорнута фільма в мені,
інтегральна перспектива.

Мрія у стріі гімна,
безецний фарс.
О моя земле рідна —
мій далекий Марс!

Лютий. Лютий. Лютий.
Одинадцятьє число.
Мертвяк закутий
невиправданим злом.

Доживає останні дні
крижане лихо.
В диханні білий сніг
порошить стиха.

В саванах білих, білих
плазують з усіх сторін.
В кутках мізерять несміливо
діти Аполона.

Тіні лягли насторожені,
тіні вечірні.
Сині вогні — заворожені,
далі — безмірні.

Вічність розмірених плисків,
шумів містичних, —
ніжність осліплених стисків,
рисиқ незвичних.

Світ і душа — ототожнені,
далі — безмірні.
Тіні лягли насторожені,
тіні вечірні.

Вібрують тихі коливання
заснулих віт.
Зникають образи коханья
минулих літ.

Затихли вічності мотиви
і тоне світ.
І пронизали срібні співи
мій білий скіт.

Я ходив з нею, далеко були ми —
обходили немало поля і попали в ліс.
Скільки прани — бо не були ми злими —
я звідти в кімнату приніс!

Сьогодні сиджу. Не вабить синій сніг.
У дзеркалі дививсь на риси.
Не бачив сад моїх сьогоднішніх ніг.
Цілий день пробув і самотньо згрізся.

Я здоровий і обідаю двічі на день.
Сонця в мені великі куби.
Біль мій ніким не розгаданий,
але я до болю звик.

Я заздрю маленькому хлопчикові,
що вмирає у хорих муках.
„О! Відкіля ці руки нові?
Не було ж рук“...

Я здоровий і двічі на день обідаю.
Газель умирає у день охмарений.
Але я хочу — чому — не відаю
туберкульозних маринь.

Курява. Біла курява.
Курява снігова.
Далина в степу одурена,
ототожнена голова.

Курява. Біла курява.
Курява снігова.
Далина в степу одурена —
тільки люлька моя жива.

Чвалав сьогодні по полю,
по в'язкій стежці.
Вітер дув в шию до болю,
зір губивсь на далекій мережці.

Я нічого сказати не можу.
Вітер по полю гуля.
Хутко вишле сторожу
чорна земля.

Як я не знав про прекрасну Люцію,
 а також про те, що я — лицар?
 Тіні шляхетні! Душі революцію
 присвячую я вашій високій пам'яті.
 Ваші великі пригоди — в моєму серці.
 Я ваш вірний і вдячний нащадок.
 Хутко Велетень згине зі мною на герці —
 бо душу віддав я прекрасній панні Люції.
 Вона живе на самотнім острові серед пальм.
 Її резиденція хоронеться моєю сміливістю.
 Моя сміливість черпає силу від її образу без
 найменших плям,
 і обом ми замкнуті — вона в палацу, а я...
 Кінь мій — мій товариш вірний, —
 скільки пригод зазнали ми, страви душі!
 Але я ще химерніший, мій запал надмірний,
 цілий світ знає й дивується моїй силі.
 Хто знав, що це я — нащадок славетних
 лицарів!
 Хто б міг подумати, бо не гадав і сам до
 останнього дня!
 Я іду — на захист усіх ображених, бо світ
 повний злих царів, —
 о велетні, дракони і чародії! О моя незрівняна
 Люціє!

Я не люблю тиші і суму,
коли плину *andante*.
Я люблю, як мчить, повна глуму,
моя Росинанте.

Не спине, не спине ніхто
наш біг експресний.
Ми обганяєм і кпим авто —
зими, весни.

Залесливо - мерзотно лізе на нас, —
станем в бій, одкаснись від неї —
хай сяє незмінено
ясна Дульсінея.

Мій товариш забіг —
я сам.

Яке сумне моє гавкання.

Шкода себе.

Чорніє, плямиться земля —
сніг тане.

При місяці мерехтить щось,
в душу залазить, каплеться.

7 вздовж і 3 вшир шибок —
у вікні моїм.

Але я ще не бачив Його,
були ночі сині.

Увечері, як лампа світиться —
сиджу за столом.

Перебігають, переставляються, живуть
тонкі рухи слів.

Ідем по стежках білого саду —
це наш „обход“.

Повёртаємось білі, свіжі, мокрі.
Невже захоріє коли мій мозок?

**ЗМІСТ
ПЕРШОГО ТОМУ**

I. ДЕРЗАННЯ

Осінь	7
Мій привіт	8
Поезопісня	9
Сонцекров	10
Експресовітер	11
Біля Володимира	12
Запрошення	13
Вона	14
В степу	15
Бажання	16
Голос Мая	17
Асфальт	18
Танок Анітри	19
Настрій	20
Бажання	21
Стекло влюплю	22
Природне	23
Sum	24
1 — V — 914	25
Куховарня	26
Авіатор	27
Зачарований візит	28
Стало льо тало	29
Дуже щира поезійка	30
Місто	32
Замір	33
Панна Люція	34
Веселий день	35
Мемуари	36
Полінезія	37
Кверо	38
Прикрій стан	39
Автопортрет	40
Етюд	41
Вулиця	42
Місто	43
Атлантида	44

II. ОСІННЯ РАНА

Килим	47
Море чуже	48
Пастель	49
Момент	50
Обезженщена пустеля	51
Сонце	52
Далекий гудок	53
Лелеки	54
Баран	55
Поета екстазу	56
Експеримент	57
Карцер № 4	58
Примари снів	59
Сфінкс	60
Осінь між гір	61
Заснулість	62
На війну	63
Привітання	64
Димар	65
Вечірній пароход	66
Риси гір	67
Кіно	68
До Музи	69
Настрій	70
Eve victorieuse	71
Крейцер	72
Море	73
Геніяльна поезійка	74
Еротеза	75
Рейд	76
Зовсім охорений	77
Міський світанок	78
Кабаре	79
Люблю	80
Цирк	81
В вікно	82

III. П'ЄРО РОХАС

Витиск	85
Четвер	86
Серце в блуканні	87
Мої предки	88
Сьогодні	89
Поцілунок	90

Наші відносини	91
На могилі Розалії	92
В театр	93
Кондуктор	94
П'єро сентименталить	95
П'єро наївить	96
Перспектива	97
Мрія	98
П'єро загрожує	99
Вона	100
Два тижні	101
Шептали губи	102
Вічний жид	103
Гляялі	104
Павзи	105
Протока Берінга	106
Русокосою оточила	107
Поезійка розчарування	108
Дон - Кіхот	109
Фальшивим тоном	110
Вагоновод	111
Ластівка	112
Парикмахер	113
У білому савані	114
Вітер	115
Аскольд	116
Зігнута постать хінця	117
Неврастенія	118
Згадка	119
Червоні рани	120
Ліхтарі крізь вікна	121
Смерть	122
Ніч	123
Два ножі	124
Панна бліда	125
Коханка	126
Амазонка	127
Сонце золотить гори	128
Зорі реклям	129
Ну	130
Шукачам щастя	131
До побачення	132
Боржом	133
М'які поцілунки	134
Сумнів	135
Сніг замітає усі сліди	136
На тлі бухти	137

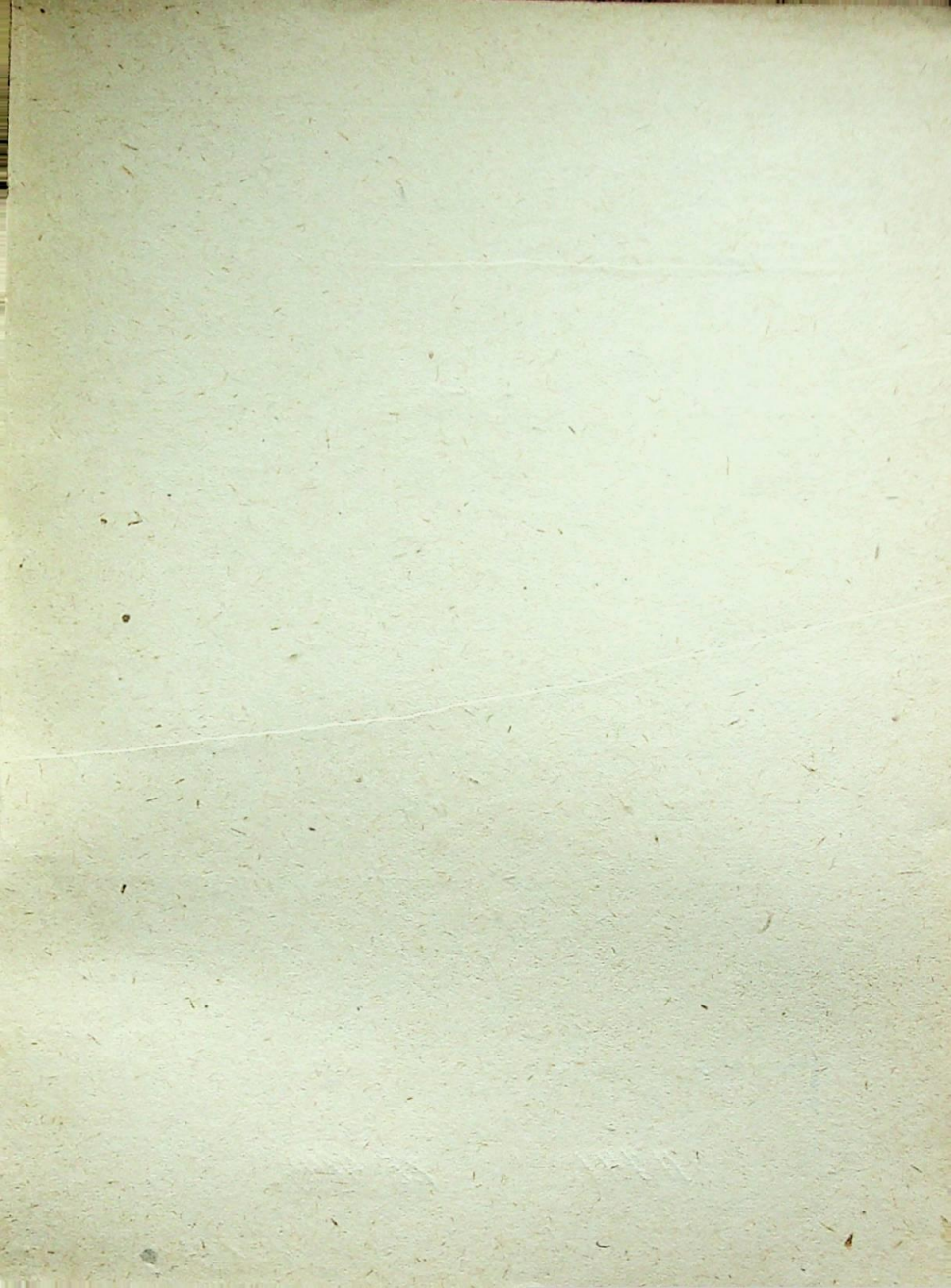
П'єро сграждає	138
Альбатроси	140
Фантазоцирк	141
По шляху суперечок	142
Розстання	143
Свято	144
Еманация	145
Аналогії	146
Репліка	147
Скумбрія	148
Виганець	149
Наша пляма	150
Заклик	151
Трамп	152
Туга	153
Пташиний острів	154
Інтерференція	155
Закон	156
Я і ти	157
Дні неминучі	158
На камернім концерті	159
Відповідь	160
Ескіз	161
Міський сад	162
Відблиски	163
П'єро задається	164
Естет	165
П'єро рішучить	166
Ритуал	167
Далекі кроки	168
Квіти	169
Заплети косу міцніш	170
Острах	171
Чорні стіни у тінях	172
Терен	173
Дівчина-мрія	174
Медуза	175
Плескіт срібний	176
Оріон	177
Комуністичні теорії	178
Обід атеїста	179
Над рейдом	180
Рух благальний	181
Якби ви знали	182
Я умру	183
Плями вітрильні	184
Туман впливав	185

Обожеволені коси	186
Момент	187
Обездушена	188
Гора Жовтих Лілій	189
Зміст	190
Привіт	191
Анонс	192
Мрія одверта	193
Без попереджень	194
Патагонія	195
Вогники по бухті скрізь	196
Море кинемо дике	197
Миський сад	198
Пароход	199
Було біля моря весело	200
П'єро хмуробровить	201
Газетяр	202
Мила йде	203
За містом	204
Як вийшли з лекції	205
Заклик	206
Великий пан	207
Проміння гаснуть	208
Тайфун	209
Прочане	210
Чи - хан - гоу	211
Дві піраміди	212
Лілові смуги	213
Пейзаж	214
Зелена долина	215
Заскрипів ліс	216
Понад берегом	217
Спереду ніч	218
Беатріса	219
Момент	220

IV. СЕЛЯНСЬКІ САТУРНАЛІ

Пожовклі зшитки	223
Старий годинник	224
Бабусині іменини	225
Село без місяця	226
Сніг у саду	227
Чорну ніч	228
Попередження	229
Золоторіг	230
Відчуженість	231

Дурненький зайчик	232
Фігурки з плям	233
Праця	234
Три шибки	235
Діти Аполона	236
Тіні	237
Минулих літ	238
Подорож	239
Умирає хлопчик	240
Біла курява	241
В'язкій стежці	242
Прекрасца Люція	243
На Росинанте	244
Рухи слів	245

ХАРКІВСЬКИЙ
літературний музей

Вст. № 11741 Ір. № 15-4843

B2-1032

ЦІНА 1 КРБ. 85 КОП. (Р)
ОПРАВА 20 КОП.

M. SEMENKO

LES ARIETTES DES TROIS PIERROTS

VOLUME PREMIER

ХАРКІВСЬКИЙ
літературний музей
Вст. № 11741 інв. № 105-4843

ÉDITION
DE L'ÉTAT
D' UKRAINE

1152